

La Burxa celebra el número 100

100 mesos burxant

especial
[quadern central]

OPINIÓ

Vaga del Prat

Els mitjans de comunicació oficials només han donat una versió de la vaga dels treballadors i treballadores del *handling* d'Ibèria. Cartes al director, opiniólegs i polítics només han parlat dels pobres passatgers perjudicats. Escoltem ací una visió diferent.

[pàgina 2]

SANTS

Les Festes Alternatives 2006

Malgrat els intents frustrats del Mossos d'Esquadra d'igualar les festes, l'Assemblea de Barri de Sants demostra un any més la seua capacitat organitzativa amb un èxit aclaparador.

[pàgina 4]

EN MOVIMENT

'No tindràs una casa en la teua puta vida'

Un nou moviment que reclama el dret a l'habitatge entra en erupció al nostre entorn. La campanya de l'Assemblea Popular per un Habitatge Digne està trencant barreres.

[pàgina 2]

ARREU

La Franja es mou pels Països Catalans

La Institució Cultural de la Franja de Ponent va néixer l'any 2003 amb la intenció d'englobar tothom qui reivindica la seua identitat catalana.

[pàgina 11]

Un moment de l'acampada contra el desallotjament.

(1)

Jordi Hereu s'estrena desallotjant la Rossenda

[L'alcalde presenta el seu suposat caràcter dialogant als moviments socials]

[Com a acte de suport van treure els mobles al carrer i van acampar-hi quatre dies]

Després de la seua arribada a l'alcaldia, Jordi Hereu va rebre una trucada del regidor de Seguretat de l'Ajuntament de Barcelona: "Què fem amb l'acampada?", li preguntava. "Desallotja'ls", va respondre Hereu. Aquesta ha estat la rebuda del nou batlle del consistori barceloní als moviments socials de la ciutat comtal poques hores després de la seua arribada al poder municipal.

Malgrat tot, les veïnes que es van acostar al carrer Rosend Arús van ser testimonis de com els habitants de La Rossenda van "tirar la casa per la finestra". Aquesta va ser la curiosa estratègia que els joves van dissenyar per afrontar el desallotjament de l'immoble, i que va portar els seus habitants i simpatitzants a fer vida al carrer els primers dies de setembre.

[pàgina 5]

Josu Juaristi,
director del diari
'Gara'

entrevista

[pàgina 12]

Felicitats a tots i totes aquelles que ho heu fet possible!

la Burxa

editorials

L'habitatge, un luxe

El darrer dia de setembre la gent va sortir al carrer per un dret que es reconeix a la tan citada (només en segons quins casos, és clar) Constitució, el dret a l'habitatge. Assistent a la pujada constant d'uns preus ja desmesurats per uns quants metres quadrats, de què després no podem gaudir perquè o bé són massa pocs i resulten claustrofòbics, o bé hem de treballar massa hores per poder-los mantenir. I de tant en tant un aug-

ment dels tipus d'interès per oferir encara més aquells que opten per la compra, perquè els bancs també tenen dret a explotar al màxim el pastís de les hipoteques. La perversió del sistema es fa més evident quan les persones que es queixen d'aquests preus abusius, i de la vulneració dels seus drets, són les mateixes que critiquen els atacs frontals a allò de què es queixen: en comptes de sentir suport en lluites com l'okupació, hi veuen una agressió.

Les alternatives, totalment consolidades

Aprofitant que a LA BURXA estem de celebració, des d'aquí volem enviar una felicitació a tota la gent que ha fet possibles les Festes Alternatives. La dotzena edició d'aquestes festes, que van començar amb tensions amb el Districte per l'espai on s'havien d'ubicar i que han acabat amb un judici contra els Mossos per abusos, ha estat tot un èxit. Les 15.000 persones que hi han passat

contrasten amb les 500 persones diàries que van acudir a les activitats organitzades pel Districte. Però més enllà de l'assistència, l'Assemblea de Barri ha demostrat una gran capacitat i eficiència organitzatives i ha ofert un programa d'activitats variades i de qualitat que, a més d'atraure molta gent del barri i de fora, ha servit per fer visibles les lluites dels col·lectius que en formen part. I és que les alternatives

són més que un espai de festa. La seva organització serveix perquè moltes persones del barri es coneixin mentre fan un torn de barra, i els diners que es recullen es destinen a tirar endavant projectes durant tot l'any. LA BURXA n'és un clar exemple, ja que el 50% de la publicació es finança amb els beneficis que generen les festes alternatives. 8 anys de Burxa, 12 d'alternatives. Per molts anys!

opinió

Vagues 'salvatges'?

MIA CARITG

Aquest estiu he sentit a la ràdio diverses opinions, tant dels oients com dels locutors i també dels diputats al Parlament, sobre els problemes provocats per la vaga dels treballadors de l'aeroport del Prat de finals de juliol.

Estic sorpresa i alhora indignada de no sentir cap veu a favor dels vaguistes. Ningu no es pregunta per què aquests treballadors van arribar a l'extrem de decidir-se per fer una vaga dita *salvatge*?

Crec que l'únic culpable de la vaga és Ibèria: la companyia, amb la seva decisió a finals de juliol d'anul·lar la concessió, sabia que s'armaria un pollastre entre els treballadors, als quals abocava a l'atur forçat, i deixava en la misèria a moltes famílies. D'aquesta forma, Ibèria tindria els usuaris i l'opinió pública al seu favor.

També he sentit que els sindicats *assenyats* s'han disculpat i han declarat que la vaga se'ls havia escapat de les mans. Sindicats *assenyats*? Jo més aviat

parlaria de sindicats *venuts* a la patronal, eines burocràtiques al servei del capitalisme, molt lluny de l'esperit sindicalista, és a dir, de defensar els drets dels treballadors.

Malauradament, tot i que existeix el dret a vaga, les úniques vagues que triomfen són aquelles que perjudiquen directament els ciutadans. Les vagues dels sectors privats de poc serveixen, són ofegades, i les multinacionals segueixen tancant fàbriques i deixant al carrer a milers de treballadors.

Pensant en la vaga dels tramvies de l'any 1951, també s'hauria pogut fer una vaga d'usuaris al Prat, i que tothom es negués a agafar l'avió en solidaritat amb aquests treballadors.

Però la paraula solidaritat avui no existeix. Un últim apunt; als anys 60, per un acomiadament en una empresa del Prat de Llobregat, va parar tota la comarca del Baix Llobregat, mentre que ara els dirigents sindicals i patronals seuen als seus despatxos per pactar el nombre d'acomiadaments.

Sense l'aportació dels àrabs, inventors del número 0, ara no podríem visualitzar de forma tan clara una xifra que té connotacions gairebé sempre positives (és clar que el signe C de la numeració romana no té la contundència d'un 1 seguit de dos zeros). Així doncs, arribar a complir 100 anys, 100 o 100 mil euros, 100 per 100, anar a 100 per hora (abans volia dir córrer molt) o posar-se a 100, entre altres, són manifestacions que transmeten un valor innegable. Però el número 100 també té alguns significats menys positius, com ara el de 100 anys i un dia, com en aquella cançó *country* americana dels setanta que feia "A 100 anys i un dia varem condemnar-me, perquè un policia va trobar-me un arma".

Darrere un 100 hi ha, doncs, sovint moltes coses per explicar. Fites increïbles i proeses inversemblants. I els cent números d'una publicació periòdica sempre és una efemèride important. I no cal

SALT DE PLENS

La importància dels zeros

QUEL NESS

explicar que no és el mateix que aconseguir publicar 100 números el butlletí intern de La Caixa, o que ho faci el Barça (que, per cert, tot just va pel número 23 de la revista oficial *FC Barcelona*, creada, suposem, per la nova junta). LA BURXA, no té darrere ni les arques plenes de La Caixa, ni la massa social culé. Però si que té darrere una cosa que no es paga amb diners: entusiasme, compromís i dedicació. Ha pogut des que el febrer del 1998 un grupet de persones vinculades al moviment okupa del barri va decidir informar a la seva manera, cansats que els periodistes del mitjans convencionals encenguessin el focus de les seves informacions per il·lumi-

nar sempre la part més fosca de tot plegat. Però a més van voler fer un producte de qualitat, en català i que arribés a tot el barri. I, mira per on, ho van aconseguir!

Per la meua part, des d'aquesta modesta columna he procurat contribuir que la publicació és mantingués en els estàndards de qualitat desitjats pels seus fundadors i fundadores, parlant de tot i de res, però sempre amb ànims d'aportar una mica de reflexió sobre el caos de l'existència humana, des d'una òptica nacional i de classe popular. També ha pogut de celebrar cada Corpus. Intents, explosius i curts. Així intento, i fins i tot algun cop potser ho he aconseguit, que siguin els meus escrits. Si ho voleu, ho continuaré intentant. Salut i endavant!

CARTES A LA BURXA

Envia'ns el teu escrit a laburxa@laburxa.org o a Can Vies (c. Jocs Florals, 42. BCN 08014).

El pregó de la Mercè polititzat?

ROSA

Això va dir TV3 en el Telenotícies del 22 de setembre. Per què no parlen mai de ciutadans i ciutadanes que protesten pel retrocés evident de la nostra parla? El dia del pregó a la plaça Sant Jaume n'èrem molts i moltes que no portàvem etiquetes ni consignes preparades, tan sols un paraigua negre en senyal de dol, de dol pels greuges sociolingüístics i culturals que patim últimament. No cal ser d'aquí o

d'allà, ni d'aquesta organització o de l'altra; és evident el que a poc a poc i de forma subtil s'està aconseguint. O és que ningú se n'ha adonat que tots els fulletons que edita la Generalitat estan en castellà i català? De debò creuen que la parla catalana avança? Ja no cal esforçar-se a aprendre català, ja que amb l'enganyifa del respecte a tothom ens estan integrant de la manera que els convé.

El que s'està aconseguint és que les persones d'esquerres enyorin lingüísticament parlant l'era Pujol. Per què no es pot lligar cultura de país i visió social? La resposta és molt senzilla: perquè depenem d'aquesta paraula tan buida que és *Espanya*, no reconeixent que som una amalgama de països dins d'un altre país.

No és fer política dir que la ciutadania està polititzada?

la Burxa

Periòdic de Comunicació
Popular de Sants
i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al CSA Can Vies (c. Jocs Florals, 42)
Periodicitat: mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@laburxa.org
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta BURXA hi han col·laborat: Roser Benavent, Toni González, Gemma Parera Álvarez, Guillem Sánchez, Pau Canela, David Positiu, Soto, Jordina, Laia i Meritxell Sánchez Amat, Mireia Pui, Carme, Ester de Pablo Rams, Anna Farré, Helena Olcina i Amigo, Isaac, Marc, Albert Alonso, Miquel Darnés, Agus Giral, Oriol, Yol, Marc Faustino i Vidal, Casal Independentista, Comissió de Veïns de la Bordeta, Assemblea Can Vies, Cooperativa Germinal, Oriol, Q. Fenollada, Elba, Àlex Tisminetzky, Laia Soldevila, Ada Colau, Carme i 1.000 SA.

La festa major torna a animar els carrers del barri

MIREIA PUI ■ SANTS

Els carrers del barri es van omplir un altre any d'activitat, de gent i de decorats fantàstics. Enguany van ser 12 les comissions de festes que van organitzar activitats diverses als seus carrers, amb dues novetats: per una banda, els Castellers de Sants obrien un nou espai festiu davant del seu local, al carrer Vallespir, i, per una altra, el veïnat del Triangle de Sants prenia el relleu a les alternatives a la plaça d'Osca.

Com sempre, la decoració va ser una de les protagonistes amb el tradicional concurs de carrers guarnits que va guanyar per segon any consecutiu la plaça de la Farga. En segon lloc quedava el Juràssic Parc del carrer Vallespir, mentre que el 3r premi se l'endua Galileu a tot gas.

Èxit rotund de les alternatives

Les Festes Alternatives de Sants van celebrar aquesta festa major la seva 12a edició demostrant que són un acte consolidat i un referent per a gran part del veïnat.

Les festes començaven amb el sopar de germanor al carrer Premià, i durant els tres primers dies van animar la plaça d'Osca amb el pregó, dos concerts i la marató d'espectacles. Dijous la festa es traslladava al pàrquing de la plaça Joan Peiró i seguia les seves activitats, de les quals cal destacar els concerts de dijous, divendres i dissabte, que van tenir un gran èxit d'assistència. La cultura popular també va ser prota-

gonista de la festa amb l'actuació dels Diablers de Sants, la I Ballada de Bastons de Sants, la demostració de pilota valenciana i, per als més agosarats, la gimcana rebel i la cursa de carretons. Com sempre, la solidaritat va tenir el seu lloc a les festes amb el brindis pels presos i preses i el suport als vaguistes de Mercadona.

Tot això sota el lema "Aturem la destrucció del barri, salvem Can Vies", amb el qual les alternatives posaven l'accent en l'amenaça que pesa sobre aquest centre social. Per denunciar-ho, una manifestació de torxes silenciosa va recórrer els carrers guarnits el 22 d'agost.

Cal recordar que enguany les alternatives s'enfrontaven al repte d'adaptar-se a un nou espai. Després de difícils negociacions de l'Assemblea de Barri de Sants amb el Districte, el nou emplaçament va ser el pàrquing de la plaça Joan Peiró, un espai poc adequat però que finalment es va aconseguir condicionar.

Malgrat els problemes amb l'espai per dur a terme les festes, i la presència de la pluja, la valoració que fa l'Assemblea de Barri és molt bona. Es calcula que més d'un centenar de persones van participar en l'organització i que més de 15.000 van gaudir de les alternatives en els sis dies que van durar, un èxit que contrasta amb la manca d'assistència a la majoria d'actes organitzats pel Districte.

El dia 19 un veí del carrer Rosés va patir un greu accident en caure des d'una bastida durant el muntatge del decorat i va morir hores després a l'hospital. Després d'aquest tràgic accident, la Comissió de Festes del carrer Rosés va decidir suspendre tots els actes de la festa major excepte les activitats infantils.

Abusos policials

ESTER DE PABLO I RAMS ■ SANTS

Malgrat l'acord signat amb el Districte, que garantia la no presència policial als recintes de les festes, i la inexistència d'incidents al voltant de les alternatives, tant Mossos com Guàrdia Urbana van dur a terme diverses identificacions, amenaces, cops i insults contra organitzadors i

assistents a les festes; a més de fer un important desplegament pels carrers de Sants. Els Mossos van detenir per la força un jove que estava fent un mural, i li van causar una luxació d'espatlla i diverses contusions al cap.

Des de l'Assemblea de Festes Alternatives s'affirma que l'estrena dels Mossos ha posat en evidència la seva prepotència; aspecte que, lluny de prevenir els conflictes, els genera, i contribueix a la criminalització de les alternatives.

Pregó de les Festes Alternatives.

TONI

Unes alternatives solidàries

ESTER DE PABLO I RAMS ■ SANTS

La nit del divendres, a l'escenari de l'aparcament de l'estació de Sants, es feia un brindis per totes aquelles persones empresonades per motius polítics, per tal de recordar-los i reivindicar la seva llibertat.

La darrera nit es va fer el sorteig d'una panera en solidaritat amb els

treballadors en vaga de Mercadona. La panera va ser possible gràcies a les aportacions de diversos establiments i iniciatives del barri. Recentment s'ha produït l'acomiadament de dos treballadors del comitè de vaga i un altre membre d'aquest va ser brutalment apallissat el passat 28 de setembre. Els seus agressors li deien "Això és per lo del Mercadona".

LA BURXA guanya la IV Cursa de Carretons

En arribar el dissabte de les Festes Majors de Sants, va arribar, també, la IV edició de la Cursa de Carretons de Sants. Un acte ja consolidat dins de les Festes Alternatives.

Aquest any, el número de participants va augmentar fins a 20 carretons casolans. Una família amb tres carretons, els campions de l'edició de Ripolllet, bars del barri, diferents col·lectius..., ningú es va voler perdre aquesta edició.

El recorregut va haver de canviar respecte altres anys a causa de les obres del tren d'alta velocitat, però el carrer es va omplir igualment de gent. Enguany, el carretó d'aquesta publicació, que hi participa des de els inicis, va aconseguir guanyar el primer premi.

J. S.

A PEU DE CARRER

Microcrònica de les alternatives

Diumenge a la tarda, després de desenganxar-me del sofà, decideixo anar cap a la plaça Osca a fer un cop de mà, que demà comença la Festa Major. A la plaça i hi ha una pila de gent que no conec, m'alegra que cada cop més gent col·labori en les Festes Alternatives. Dilluns al vespre, amb més o menys eficàcia, la festa està muntada. Al sopar de germanor arplego una mica d'aquí i d'allà i després, cap al concert de rumba, que és el primer dia de festes i es nota que ja tenim ganes que arribessin. La mani de suport a Can Vies és dimarts, es veu que això de les torxes i el silenci impressiona perquè el veïnat ens mira força sorprès, amb simpatia, indiferència o, fins i tot, por. Dimecres a la tarda ja veig gent muntant les festes a Joan Peiró per a dijous, déu n'hi do quina feinada! A la nit la plaça està plena de gom a gom de gent que ha vingut a veure la marató d'espectacles.

Dijous els nervis estan a flor de pell, tot està muntat i sembla que plourà. Però l'amenaça de la pluja no em fa desistir d'anar al cercacarrers i tothom balla sense parar darrere aquests insectes que no paren de tocar. A la nit, At Versaris i la Dharma omplen el pàrquing de música, i com a final de festa un bon xàfec m'acompanya fins a casa. Divendres a la nit les forces ja comencen a fallar-me però l'espai de les alternatives està més ple que mai. Dissabte a la tarda vaig a veure la cursa de carretons i (no podia ser d'altra manera) guanyen els millors. A la nit estic rebentada i constipada però encara vaig a fer un tomb per les alternatives.

Dilluns, passant per davant de l'estació, m'adono de l'abast de les festes d'enguany. Unes festes que han gaudit milers de persones i que han estat possibles gràcies a la participació de persones diferents, fent un esforç més gran o més petit, des d'un punt de vista o un altre, però al cap i a la fi treballant i gaudint juntes de la festa major. I què voleu, m'ha fet il·lusió!

Verònica

libreria crítica associativa
taller de serigrafia
centre de documentació
espai de recerca zona mèdia

C/ Riego 35 t. 93 298 99 47

laciutatinvisible@moviments.net

floristeria
vallespir,16
08014 bcn.
tel 93 490 29 83

documentals,
curts,
independent,
projeccions,
i més...

Video Club

C/ Valladolid 25 08014
Tel 93 330 07 29 BARCELONA

ROIG
OLLE

"PEIXOS NOLLA"

Mercat de Sants, parades 301 a 306 i 340-341.
Tel: 93-339-55-57
SANTS

Els pares de l'institut Lluís Vives, en peu de guerra

Q. FENOLLEDA • SANTS

L'institut d'ensenyament secundari Lluís Vives té seu en un dels blocs escolars de l'arquitecte Goday, que fa poc van complir 75 anys. Aquest edifici forma part del patrimoni històric de la ciutat, i com a tal té una sèrie de restriccions a l'hora de fer-hi reformes. Això provoca, per exemple, que centenars d'alumnes hagin d'entrar-hi per una sola porta de poc més de 60 centímetres d'amplada cada matí a la mateixa hora; i, més recentment, que la instal·lació d'un ascensor sigui motiu de polèmica durant dos anys.

L'ascensor es demanava des de fa anys per adequar el centre a algunes de les desenes de normatives d'accessibilitat i seguretat que incompleix, però no va ser fins a l'octubre de 2005 que un grup d'operaris es va dirigir al centre per tal d'instal·lar-hi l'aparell. L'ascensor estava previst fer-lo passar pel mig de diverses classes, inclosos els laboratoris i l'aula de tecnologia, i la direcció de l'institut es va negar a permetre l'inici de les obres. Des-

prés d'això, Ensenyament els va ordenar permetre les obres, i així ho van fer.

Les obres es van allargar durant tot el curs passat malgrat les queixes dels pares i el Consell Escolar (CE), i avui encara no han acabat. Abans de l'inici del curs 2006-07 l'AMPA es va dirigir al CE demanant que no s'iniciessin les classes fins a acabar les obres, però només van aconseguir una aturada de 24 hores el primer dia del curs.

El dia d'inici de les classes, els professors es van trobar amb una sorprenent nota a la pissarra de la sala de professors que ordenava l'inici immediat de l'activitat docent. Aquesta nota l'havia escrit Albert Salvadó, director del centre, que sembla que va rebre d'Ensenyament l'ordre telefònic de donar una imatge de suposada normalitat.

L'AMPA denuncia que ningú els hagi escoltat, i les condicions deplorables en què alumnes i professors han de desenvolupar les classes: amb pols i paletes, i sense aigua ni llum als laboratoris, que

Imatge de les obres a l'IES Lluís Vives.

BARRISANTS.ORG

han quedat reduïts a la meitat. Ara ni tan sols funciona l'ascensor, ja que la seva instal·lació elèctrica no complia cap normativa i s'haurà de repetir. Critiquen la direcció del centre per "dividir l'oposició" a

l'ascensor, per "desmotivar la comunitat educativa" amb el seu desinterès, i pel fet de no informar ni el Consell Escolar ni els pares de les obres i les condicions en què els alumnes han de fer les classes.

La baixa inversió, clau del fracàs escolar

Amb l'inici de les classes es feia públic l'informe Panorama de l'Educació de l'OCDE. L'organisme veu amb preocupació que a l'Estat espanyol el 30% d'alumnes no acabin la secundària (molt per sobre de la mitjana europea, d'un 12%) i que l'abandonament escolar després d'aquesta etapa sigui d'un terç dels estudiants.

Representants sindicals i d'AMPA afirmen que el fracàs escolar es deu a la baixa inversió pública, element que també assenyala l'informe. Mentre que als països desenvolupats es destina una mitjana del 6% del PIB a l'educació, l'Estat espanyol destinava l'any 2006 el 4,47%. Catalunya, amb una taxa d'abandonament del 32%, només en destina el 3%, un dels percentatges més baixos de l'Estat.

Acte unitari de l'esquerra independentista al Fossar de les Moreres. TONI

Diada internacionalista

ESTER DE PABLO I RAMS / BARRISANTS.ORG • SANTS

Sota el títol "Pobles contra Imperis", el Casal Independentista de Sants va celebrar el tradicional acte polític del 10 de setembre davant d'un públic d'allò més variat. L'acte, que es va celebrar davant les Cotxeres de Sants, és el prelude de la Diada Nacional de Catalunya, i com cada any va comptar amb diferents parlaments, a banda de l'actuació de la Colla Bastonera de Sants.

La primera intervenció va anar a càrrec del president del Casal d'Argentina de Barcelona, que va afirmar que persones migrades com ell defensen l'autodeterminació del poble català. També va destacar que el govern de Zapatero intenta crear xarxes per controlar els immigrants amb l'objectiu de frenar els llaços de solidaritat i d'unitat d'acció que puguin néixer entre aquests i col·lectius de base, com

els que formen part de l'esquerra independentista.

El bolivià David Herrada, diputat del MAS, va contextualitzar la tasca que està duent a terme el govern d'Evo Morales, i va culpar les empreses espanyoles presents fins ara al país andí de "no portar-se gens bé" amb els interessos dels bolivians.

Finalment, la professora de la Universitat de Caracas Nidia Cárdenas va fer un repàs de la situació de Veneçuela i d'altres països sud-americans dins l'engranatge capitalista global.

11 de setembre unitari

L'acte, que es va tancar amb la lectura d'un manifest on s'assenyala que un país que viu de l'opressió d'un altre mai podrà ser lliure, formava part del conjunt d'activitats que l'esquerra independentista va programar, de forma unitària, per commemorar la Diada i que va aplegar milers de persones.

Pere Alcober imputat per una presumpta estafa

ESTER DE PABLO I RAMS • SANTS

El president del Consell Municipal del Districte de Sants-Montjuïc i regidor d'Esports de l'Ajuntament va ser citat a declarar el passat 18 de setembre. El Jutjat d'Instrucció 33 ha acceptat a tràmit una querrel·la interposada pel president de Marathon Catalunya, en què s'acusa l'actual regidor d'Esports i el seu predecessor, Albert Batlle, d'estafa i falsedat documental.

Però el conflicte entre l'entitat que ha organitzat l'emblemàtica marató des de 1978 i l'Ajuntament es remunta al 2000. Segons declaracions dels responsables de l'entitat, el consistori es volia quedar amb l'organització de la cursa i fer desaparèixer l'associació esportiva. Marathon Catalunya no ha desaparegut, tot i que no ha organitzat la marató d'enguany.

CAFFETERIA
talls & tallats
PERRUQUERIA

SANT JORDI, 3 TEL. 934 911 894 BARCELONA
933 306 158 perruqueria

EL PASSADIS

Pl. Osea, 10 - 08014 - Barcelona
Tel: 93 332 89 48

malea

teteria malea s.c.c.l
carneceros i berenans, consellers i ecològics

c/riego, 6 sants (bcn)
tel: 0112010

la bagassa
loc per menjar

Riego 18 08014 Tel 93 421 05 93

Obert de dilluns a dissabtes de
13.30 a 15.30 i de 20.30h a 23.30h

La Guàrdia Urbana desallotja l'acampada de La Rossenda

Habitants i simpatitzants de l'immoble okupat feia quatre dies que 'vivien' al carrer

Les demandes de dimissió acumulades per Hereu desmenteixen el seu suposat caràcter dialogant

ALBERT ALONSO • SANTS

Vivint al carrer

En una solemne cerimònia, Jordi Hereu fou proclamat el proppassat 8 de setembre nou batlle de la ciutat. Moments després, el batlle s'estrenava enviant els antiavalots de la Guàrdia Urbana a l'acampada que des de dimarts tallava pacíficament el carrer Rossend Arús en protesta pel desallotjament de La Rossenda. Les intencions dels policies eren ben clares: "O marxeu per les bones o vosaltres mateixos", va advertir el cap dels antiavalots als joves que es trobaven allà. Minuts després, els desallotjats es van concentrar al costat de l'antic immoble okupat i van fer sonar olles, xiulets i paelles per protestar per l'actuació policial. Posteriorment, van iniciar una improvisada manifestació que va recórrer alguns carrers del barri davant la mirada atònita del Mossos d'Esquadra. Els manifestants van finalitzar la marxa davant la seu del Districte, on es va llegir un comunicat de protesta pel desallotjament i es va penjar una pancarta solidària amb l'habitatge okupat. Després, els concentrats es van dissoldre sense incidents.

L'habitatge situat al número 23 del carrer de Rossend Arús estava okupat des de feia un any i mig, temps en el qual diversos joves van rehabilitar l'immoble i el van destinar a vivenda. El dia previst per al desallotjament era el 5 de setembre, però es va suspendre a causa de la concentració insòlita que havien preparat els habitants de la casa: "Tirem la casa per la finestra", advertien en un cartell dies abans. Dit i fet, els Mossos d'Esquadra que es van presentar aquell matí es van trobar amb el carrer tallat per desenes de joves vivint literalment al carrer. Els mobles de La Rossenda ocupaven la calçada, i un pis simulat al mig del carrer reemplaçava la vivenda amenaçada. Davant d'això, els agents van suspendre el desallotjament, i els habitants van programar una agenda farcida d'actes: concerts, passis de vídeo, menjadors populars, etc. Una original proposta de resistència i una fresca expressió de cultura popular que van avortar, una vegada més, els antiavalots enviats pel recentment proclamat alcalde Jordi Hereu.

Acampada en protesta pel desallotjament de la Rossenda. (H)

L'hereu de Clos

Jordi Hereu no és un desconegut per als moviments socials de la ciutat. Quan a mitjan 2003 deixava el districte de les Corts per encarregar-se de dirigir la Guàrdia Urbana i l'Àrea de Mobilitat, no va trigar a acumular demandes de dimissió. La dissolució per la força del concert de cloenda del Correllengua a Sant Andreu, les denúncies per tortures de tres joves graciencs contra diversos agents de les UPAS (cos antiavalot de la policia municipal), i les brutals càrregues contra l'acampada del 0,7% contrasten amb el caràcter dialogant que difonen els mitjans de comunicació afins al PSC.

29 de setembre: obres aturades

ESTER DE PABLO I RAMS • SANTS

La major part de les obres del barri (que no són poques) es van aturar el passat 29 de setembre, amb motiu de la vaga contra els accidents laborals en la construcció. Les grues van deixar de funcionar a Les Arenes i a les obres al voltant de les vies i de l'estació de Sants, i les bastides de la ciutat judicial estaven buides.

Les raons: més de 20.000 persones ferides i 30 de mortes (un 23% immigrants) en accidents laborals des de principi d'any a Catalunya, segons les es-

tadístiques oficials. Però aquestes xifres són més elevades, ja que es calcula que hi ha més de 30.000 treballadors sense contracte, que no compten per a aquestes fonts.

I és que la contractació fraudulenta o precària (95% de temporalitat) i l'incompliment sistemàtic del conveni i de les mesures de seguretat són les causes d'aquesta elevada sinistralitat.

Sembla, però, que aquestes il·legalitats no preocupen massa les institucions, ja que només hi ha 70 inspectors laborals per a tota la província de Barcelona.

Molèsties per les obres del TAV

GEMMA P. A. • SANTS

Les obres del tren d'alta velocitat (TAV) estan causant un seguit de molèsties als veïns i veïnes del barri de Sants, així com als usuaris de Renfe. Especialment destacable és l'acumulació de fins a cinc hores de retard en els trens i el col·lapse de l'estació de Sants quan una de les màquines va trencar un cable en plena hora punta, cap a les nou del matí el 20 de setembre. El dia anterior ja s'havien produït llargues cues a l'estació i retards dels trens, causats per la trencada d'un altre cable a Sants que va espantillar el sistema de

senyalització de semàfors, incident que es va repetir el 22 de setembre. El sindicat CGT considera que una de les possibles causes de les avaries és "la falta de planificació i coordinació" de les obres del TAV.

D'altra banda, el soroll causat per les obres del TAV ha estat motiu de queixa entre els veïns i veïnes del carrer Antoni Capmany, els quals han signat una reclamació per presentar davant de l'Ajuntament de la ciutat i del Síndic de Greuges de Catalunya. Les obres duren gairebé 24 hores diàries i només paren els diumenges i la nit de diumenge a di-lluns.

PINZELADES

Els Mossos assalten el Bahia sense ordre judicial

Un operatiu format per dues furgonetes i dos cotxes amb Mossos antiavalots i de paisà entrava al Bahia, el migdia del dissabte 16 de setembre, quan s'estava preparant l'espai per a la celebració d'un concert. Van entrar per la força, rebentant la porta del darrere i obligant les persones que hi havia a posar-se contra la paret i identificar-se. Els Mossos van justificar l'actuació, del tot il·legal en no estar ordenada per cap jutge, dient que l'antic saló Bahia havia estat precintat en comprovar que estava buit, i que van actuar en rebre una denúncia que el precinte havia estat trencat. Una mica estrany, ja que l'espai fa quatre mesos que està okupat.

Grup de reflexió sobre violència de gènere

Amb el principi de curs torna a començar el Grup de Reflexió sobre Violència de Gènere, organitzat per L'Escletxa, Punt d'Informació sobre Violència Domèstica i obert a tothom qui s'hi vulgui acostar. Aquesta iniciativa va començar el mes de març amb reunions mensuals (cada segon dimarts de mes) al Centre Social de Sants. L'objectiu del grup és crear un espai per a la reflexió sobre el gènere i com ens afecta a cadascun i cadascuna de nosaltres, partint d'un document escrit o audiovisual. Per a més informació contacteu lescltxa@hotmail.com

En funcionament el CIE de la Zona Franca

El passat 21 d'agost el nou centre d'internament d'estrangers acollia un centenar d'immigrants subshariants procedents de les Canàries. La seva construcció i la posada en marxa s'han portat amb un absolut secretisme, com ho demostra el fet que cap mitjà recull de forma explícita la inauguració del CIE, que ha costat 3,7 milions d'euros i que té una capacitat per a 220 persones. Diverses entitats de suport a les persones immigrades ja n'han criticat l'obertura.

Honky Tonk
BLUES BAR

C. Finlàndia, 45 - Tel. 93 422 95 98
(Plaça Sants) 08014 Barcelona

EL TEU DENTISTA DEL BARRI

Dr. Marçal Solanas i Esquerra
ODONTÒLEG Col. núm. 2325

Carrer d'Olzinelles, 96, 1r. Tel. 93. 332 04 19
08014 BARCELONA

e-mail: msolanasdentist@infomed.es

xavier martin

treballs en fusta

Plaça d'Osca 8
08014 Barcelona
Telefon 93.531.30.48

General d'Instal·lacions BCN, s.l.

AIGUA - LLUM - GAS

Instal·lacions i reformes

Gal·leu 87 - 08028
Tel: 93 511 12 34

documental

Presos del Silencio

Mariano Agudo i
Eduardo Montero
Producciones Intermedia, 2004

Brillant documental sobre el sistema de *Redención de Penas a través del Trabajo* emprat pel govern de Franco un cop acabada la Guerra Civil. El DVD recupera i denuncia l'experiència dels més de 300.000 presos i preses polítiques que van treballar forçadament en la construcció d'obres públiques.

Entre 1940 i 1962, uns 10.000 presos van participar en la construcció del canal del baix Guadalquivir, conegut popularment com el *canal dels presos*. Amb més de 150 quilòmetres de recorregut, el canal continua avui regant una de les principals artèries agrícoles d'Andalusia.

La pel·lícula reconstrueix aquest episodi de la memòria col·lectiva a través del record dels supervivents i familiars. El silenci ha aconseguit que s'oblidés que espais com Los Merinales i El Arenoso foren camps de concentració en el seu origen, i que barris com Torreblanca, a Sevilla, i Fuente del Rey, a Dos Hermanas, van néixer quan les famílies dels presos es van anar instal·lant al voltant del canal.

Aquest material pretén saldar no només el deute amb les famílies que van patir en primera persona la repressió franquista, sinó també el deute que tenim amb nosaltres mateixos: donar veu a la seva memòria, recuperar i divulgar la seva experiència i dignificar unes vides entregades al compromís i la solidaritat.

Elba Mansilla
La Ciutat Invisible

música

Pola defensa do litoral

Diversos autors
Furtivo Records

La Galiza més caníbal torna a l'atac en forma de recopilatori de grups. El grup ecologista Luita Verde de Cangas (Pontevedra) ens envia aquest recull de cançons en forma de CD que pretén denunciar la destrucció del litoral gallec per part dels mateixos constructors que malmeten altres litorals (no cal anar tan lluny) i que tenen el vistiplau del polítics de sempre. Sota aquesta premisa, una quinzena de grups de tota Galiza presenten un total de 25 cançons de temàtica bàsicament mediambiental i amb la denúncia més crua com a protagonista. Sense pèls a la llengua, bandes de cert renom com Skacha, Disturbio 77, Soak i Tiro Na Testa, entre d'altres, es despatxen a gust contra la corrupció i el caciquisme dominant a la zona, demostrant, una vegada més, que Galiza tampoc calla.

Contacte: Grupo Ecoloxista Luita Verde. Apart. 155 - 36940 Cangas do Morrazo (GZ).

David Vázquez

teatre

Lorca eran todos

Madrid (Espanya) i la
intolerància: Rubianes

El meu millor amic és madrileny, del barri de Salamanca. Viu aquí, però hi va sovint i darremament, quan en torna, ve malalt. M'explica que l'ambient es radicalitza i cada cop és més asfixiant...

La ultradreta és qui programa, a hores d'ara ha quedat clar, la cultura a Madrid: no poden veure *Me cago en Dios*, d'Iñigo Ramirez de Haro, no poden veure *La revelación*, de Leo Bassi... I ara, què passa amb *Lorca eran todos*, de Rubianes? Després de la suspensió al Teatro Español de Mario Gas, el teatre de CCOO que ha acollit l'espectacle ja ha hagut de denunciar les mateixes amenaces, del tipus "Hemos tenido mucha paciencia con ustedes, pero no habrá más remedio que empezar otra vez la Guerra Civil". Per riure, si no fos tan trist.

No m'agraden els insults, com a la majoria. No m'agrada ofendre, com a la majoria. No m'agrada que m'insultin ni que m'ofenguin. Bé. Fins aquí tots d'acord i tot correcte. Però quan les coses sobrepassen el que agrada o no, i entren en el terreny del que és tolerable o no, la cosa canvia. I és que la censura i la violència sí que són inadmissibles.

Queda clar que per ells és intolerable que un roig, un bufó de l'espectacle, gosi insultar l'Estat espanyol, ho consideren un escàndol que exigeix revenja i repressió. Quanta misèria.

Per mi, és el moment de reivindicar el dret a la disidència. I de recordar les paraules de Voltaire: "Puc no estar d'acord amb el que diu, però donaria la meua vida per defensar el seu dret a dir-ho". Tots som Rubianes.

Gol

pot petit, bona confitura

La guerra de la confitura

Conten, narren i fins i tot expliquen que una vegada hi havia al rebost d'una casa de pagès un pot petit ple de pols. Aquest s'estava al fons de la prestatgeria de l'armari des de feia un bon grapat d'anys. Cada cop que algú obria l'armari es mirava tot el que hi havia i rarament algú li parava atenció. El potet, fart de passar tan desapercbut, una nit va decidir guanyar posicions i va posar-se a primera fila. Cada cop que hi havia algun moviment a la casa, aprofitava les vibracions per avançar una miqueta, però quan algú obria l'armari el primer que feia era exclamar: "Què fa aquest pot tant brut aquí!! Potser que el llencem, que vés a saber quan temps fa que hi és!!!" I el potet sempre acabava al mateix racó.

Una nit de tempesta va trucar a la porta de la casa una noieta, que feia cara de patiment i que deia que fugia de la policia. Els amos, pensant que deuria ser una lladre però amb la consciència intranquil·la

per si aquesta no havia fet res, van decidir donar-li aquell potet que ningú no volia. La noia el prengué i arrencà a córrer per amagar-se en una bardissa. Quan hi va ser, quasi sense forces, va treure la pols del potet i el va obrir. Sense pensar-s'ho va sucra-hi el dit índex i se'l va posar a la boca. Aquella nit va ser la nit més dolça que va tenir des de feia dies. Amb una sola llepada en va tenir prou per apagar la gana i va decidir que d'aquella confitura en tastaria tanta gent com pogués.

L'endemà va seguir el seu camí i per allà on passava sucava un tros de pa al potet i en deixava tastar. La gent quedava tan sorpresa d'aquell gust tan bo que ella els explicava que aquella confitura era feta de les móres que hi havia a les seves terres i que fugia de la policia perquè li volien prendre tots els esbarzers, però no per fer-ne més confitura, sinó per fer-hi molts pisos, un camp de golf i un supermercat

on es podria comprar mermelada de móres de vés a saber on.

Així va ser com a mesura que tothom anava tastant aquella confitura s'afegia a la comitativa, i finalment van arribar a ser tantes les persones que havien endolcit la seva vida, que es van plantar en el camp dels esbarzers i feren fora la policia, els especuladors, els golfistes i hi instauraren el camp de les

La Burxa

especial

100
mesos
burxant

cotxeres
de sants

20
d'octubre

18.30 Obertura de portes
Exposició "100 números de La Burxa"

19.30 Acte d'Aniversari

- ★ Actuació castellera
- ★ Xerrada-Debat sobre la comunicació popular
Josep Maria Huertas Claveria
Degà del col·legi de periodistes
- Emili Salas
Fundador de L'Informatiu i Sants TV
- David Bassa
Escriptor i periodista (La Nit al Dia)
- Meritxell Sánchez Amat
Membre del col·lectiu redactor de La Burxa
- ★ Passi del Video "100 mesos burxant"
- ★ Cercavila amb actuacions de cultura popular
fins a la Capella de Can Vies (amb la colla
bastonera, diables i gegants)

23.00 Festa d'Aniversari
(Capella de Can Vies)

- ★ Pirat's Sound Sistema
- ★ Grup del barri (sorpresa)
- ★ PD Fumantxú

100
mesos
burxant

8 anys, 100 burxes, 1.000 raons per continuar burxant

Durant els gairebé 9 anys de la seva existència, LA BURXA ha viscut molts canvis: més pàgines, més color, menys densitat de lletra, transformacions de les seccions, diversificació dels temes de què parla, la col·laboració estreta des de fa un any amb Barri-Sants.org, anades i vingudes de persones, etc. De fet, d'aquelles persones que la van començar, ja no en queda cap que hi participi de manera constant.

Però això no ha fet variar en absolut el seu esperit, el de ser un altaveu de tot allò que passa al barri. En els seus inicis, LA BURXA va sorgir de la necessitat de mostrar a la gent uns fets que estaven sent distorsionats pels mitjans de (in)comunicació oficials. L'okupació estava sent criminalitzada d'una manera escandalosa, i aquella idea que voleïava des de feia un temps pels caps de les persones fundadores de LA BURXA va acabar cristal·litzant en

aquest projecte. Encara no ens hem desempallegat d'allò que va dur a engendrar LA BURXA. Continua practicant-se a voltes el silenci, a voltes la distorsió, i tot això sempre sota el tel de la manipulació, obediència als interessos d'alguns que no són els de la majoria de nosaltres.

LA BURXA, doncs, no pot ser entesa com un col·lectiu que fa un periòdic, sinó que és tot Sants (i barris veïns), qui el fa. LA BURXA som totes. Així que, aprofitant aquesta celebració, animem a tothom qui vulgui que es passi per l'assemblea que es fa els dilluns a Can Vies i que vegi si hi voldria col·laborar d'alguna manera (que n'hi ha un munt), o aportar noves idees, que sempre són ben necessàries.

Ara mateix, creiem que s'ha arribat a un punt en què la maquetació de LA BURXA és difícilment millorable. Els darrers esforços l'han feta molt més llegi-

ble: enganxa. Així doncs, ara cal fixar-se en d'altres punts menys fermes, com la distribució (perquè cal que LA BURXA arribi a tothom), l'ús d'un llenguatge no sexista, l'enfortiment de la comunicació entre els col·lectius del barri, etc.

Amb aquest número especial hem volgut aturar-nos un moment i fer un repàs del que han estat tots aquests mesos del periòdic. En la voràgine mensual de treure el número que toca, no hi ha cabuda per fer aquest exercici, que és realment saludable per mirar cap endavant amb moltes ganes de continuar burxant...

Aquest especial és, en definitiva, un homenatge a tot i tothom que fa possible LA BURXA.

Assemblea de Barri, Can Vies, col·lectius diversos, persones distribuïdores i punts de distribució, lectores i lectors de LA BURXA, felicitats, i a gaudir d'aquestes pàgines!

HISTÒRIA

Els orígens de LA BURXA i el seu lligam al barri

Recorregut per la història i les seccions de LA BURXA, indiscutiblement lligades al barri de Sants.

[pàgines 2 i 3]

LLUITES

Moviments socials arrelats a Sants

Moviment veïnal, okupació, feminisme, independentisme, antifeixisme: no estan totes les que són, però sí que són totes les que estan.

[pàgina 8]

SANTS OPINA

Què en pensa el veïnat, de LA BURXA?

Sortim al carrer per preguntar quines impressions genera aquesta publicació que surt al carrer des de fa 100 mesos.

[pàgina 12]

Les aventures del drac Malaherba

Qui números passa...

...el poder empeny!

Per molts números més atiant la flama!

Recull fotogràfic
i festes populars
castells, diables,
bastons i gegants

[pàgines centrals]

Les grans guerres es comencen guanyant petites batalles

Ja fa 100 mesos que una colla de gent jove del barri, bàsicament relacionada amb els centres socials okupats, vam celebrar una assemblea on decidírem crear un mitjà de comunicació propi i que s'anomenaria LA BURXA

Després de tant de temps, tot i que hi ha alguns objectius incomplets, hi ha motius suficients per girar el cap enrere amb satisfacció. I és que ha estat molta la feina feta i molt el camí recorregut, encara que sovint cansés de tan lent com s'avançava

GUILLEM SÀNCHEZ

És evident que la primera funció de LA BURXA, existir, ha estat aconseguida, i no és poca cosa tenint en compte la gran quantitat de projectes similars que han defallit molt abans del número 100. I no només això.

Quan al març de 1998 ens vam posar les piles per tirar endavant aquest projecte contransformatiu els nostres referents més propers eren el madrileny *Molotov* i els barcelonins *No Passaran* i *Usurpa!*. Aquests mitjans tenien una funció, bàsicament, d'agitació dins del moviment, i tant el llenguatge que empraven com l'estètica, la temàtica i la distribució estaven enfocats al consum de la gent militant o simpatitzant.

Ja llavors, a LA BURXA teníem clar que això no era el que nosaltres necessitàvem. Des dels moviments socials del barri teníem una urgent necessitat de comunicar-nos amb la resta del veïnat. Explicar-los les nostres preocupacions, la nostra versió dels fets que ens afectaven i la nostra visió del món. Ens urgia, per tant, un mitjà de contrapoder ideològic a l'hegemonia que fins ara té la lògica capitalista.

El nostre objectiu prioritari era crear una revista que per estètica i llenguatge fos atractiva i intel·ligible per a una majoria social, que inclogués una pluralitat temàtica que sobrepassés les nostres pròpies lluites i inquietuds i assegurar un fàcil accés a tothom.

Un llarg camí de petits passos

Aquests objectius, però, eren més fàcils d'anomenar que d'aconseguir. Al llarg de l'evolució de LA BURXA han pesat les dinàmiques internes del moviment, les urgències antirepressives i els *tabús* i límits que ens hem anat autoimposant.

Així, mentre alguns dels ob-

Parada informativa de LA BURXA al 2002.

ARXIU

jectius marcats han estat acompanyats des de l'inici, com per exemple la regularitat mensual i la distribució per tot tipus de comerços i locals; d'altres, com el disseny, el llenguatge i les temàtiques, han anat evolucionant i millorant, amb alts i baixos, al llarg dels anys.

Així, entre les 500 còpies d'un full DinA3 plegat fins als actuals 5.000 exemplars impresos en rotativa i en color ha corregut molta tinta (valgui la redundància), i s'han anat sumant millores que no només són de caràcter tècnic, sinó també, i sobretot, de caràcter polític. Així, LA BURXA ha passat de ser el butlletí de comunicació dels centres socials okupats a ser el mitjà de referència d'un ampli ventall de col·lectius i espais socials, polítics i culturals. Fins al dia d'avui, en què és l'únic mitjà local de Sants vinculat al seu teixit associatiu, i que ha aconseguit créixer sense perdre les seves arrels, fortament clavades en els

moviments socials anticapitalistes que la van crear i sense els quals perdria el sentit de la seva existència.

També ha pesat la gairebé nul·la presència de professionals en el projecte, fet que ha obligat als i les burxaires a un constant autoaprenentatge en gairebé tots els aspectes, des de la redacció i la fotografia fins a l'edició i la gestió. I encara que això ha provocat molts errors i ens ha obligat a caminar més a poc a poc, també ha convertit el projecte en un apassionant repte per millorar-nos un i altre cop.

Funcionant en base a la crisi permanent

És evident que al llarg d'aquests 100 mesos se n'han vist de tots colors. De fet, LA BURXA no es diferencia de la majoria de col·lectius de base, que pateixen periòdiques crisis de funcionament. Aquestes han suposat l'assaig de múltiples formes d'orga-

nització interna, sense renunciar mai a l'assemblea i a l'horitzontalitat com a principis bàsics.

Però també han estat utilitzades per avançar. Així, cada cop que el desànim, la rutina i el cansament amenaçaven el projecte, s'aprofitava per fer una crida a la participació, introduir millores i relançar una i altra vegada el projecte. L'exemple més clar és, sens dubte, la refundició total realitzada la tardor del 2001, en què es va arribar a plantejar al conjunt de col·lectius del barri que si LA BURXA no es renovava plenament es faria desaparèixer. La resposta va ser espectacular i el projecte va fer el salt qualitatiu més gran de la seva història.

Aquesta estreta col·laboració amb el conjunt de moviments socials dels quals gaudeix Sants li ha permès anar renovant constantment l'equip humà, evitant en certa mesura el cansament i l'esclerosi que a vegades corquen els col·lectius.

MARC G. PUIGGARDEU

BarriSants.org, comunicació local a la xarxa

BarriSants.org va néixer amb la intenció d'esdevenir una eina al servei dels moviments socials del barri, i molt especialment dels que conformen l'Assemblea de Barri de Sants.

Poc després de la nostra aparició vam decidir integrar-nos en LA BURXA, el nostre referent imprès, cosa que ens va servir per compartir notícies, redactors i esforços. Això també ens ha ajudat a descobrir el que és el tancament d'un rotatiu, i a aprendre el que és tractar les notícies amb rigor dia rere dia.

Ara per ara ens enorgullem de poder oferir un espai per emmagatzemar-hi pàgines web d'entitats, correus-e personals i de col·lectius, llistes de correu, bases de dades... La darrera novetat ha estat la televisió virtual BarriSants TV, que de moment emet només per internet. A més, estem impulsant la creació d'una emissora de ràdio per als moviments socials del barri, que esperem que es pugui escoltar ben aviat des de cada racó de Sants.

Internet permet avaluar aproximadament l'èxit o el fracàs d'un projecte, si més no a nivell quantitatiu. En el nostre cas hem rebut més d'un milió i mig d'accessos en els darrers nou mesos, i tenim un públic fidel de més de 6.000 usuaris. Des de la nostra aparició a la xarxa hem intentat millorar el disseny i els continguts, i això s'ha notat amb un augment molt important del nombre de visitants.

Pel que fa als continguts, sempre hem intentat que siguin els mateixos col·lectius els qui ens proporcionin les notícies. No obstant això, com que no sempre ha estat possible, el nostre reduït equip de redactors i tècnics s'ha fet càrrec de la major part dels articles apareguts a la web. Aquest és un aspecte a millorar en un futur proper.

Per nosaltres és bàsic crear els nostres mitjans, ja que considerem que són les eines indispensables per fer front a la dictadura del pensament únic. Oferir una informació local i de rigor és una manera més de combatre el poder dels grans mitjans, i per aquest motiu creiem que és bàsic teixir una malla de premsa que informi d'allò de què ningú més informa. Des de BarriSants.org felicitem LA BURXA precisament per això, per informar d'allò de què ningú més informa (i sobretot com ningú més n'informa) durant els seus primers cent mesos. Que en compliu molts més!

La Burxa dona la cara

Són moltes les persones que al llarg d'aquests 100 números han participat d'una manera o altra en el projecte de LA BURXA: escrivint, fotografiant, distribuint, anunciant-se, llegint, comprant encenedors, etc. Amb aquest recull simbòlic de fotografies volem fer-los un homenatge, tot i sabent que hi falta moltíssima gent. Als que hi són i als que no hi són: MOLTES GRÀCIES I MOLTES FELICITATS!

PAU CANELA BARRULL

Let's burxing

Uns peus a pas decidit caminen pels carrers del barri. No és una passejada, tenen una ruta marcada; darrere seu, un carretó de la compra ple de paper alenteix la seva marxa. La tinta que omple el paper té un missatge clar, notícies fresques i un destinatari anònim: la persona que agafi un exemplar del periòdic de comunicació popular LA BURXA d'un dels seus punts de distribució. I és que la distribució és, sens dubte, un del eixos vitals del periòdic. Cada mes, nevi, plougi o faci una calor que espetegui les pedres, es distribueix la quantitat de 5.000 exemplars. No és un esforç inútil, sinó que serveix perquè la feina feta a la redacció, la maquetació i la correcció arribin a les mans dels seus destinataris, totes aquelles persones interessades a conèixer què passa als nostres barris des d'una perspectiva diferent dels mitjans oficials.

LA BURXA es distribueix a tot tipus de locals: des de centres socials okupats a centres cívics municipals, des de forns de pa a perquereries, des del Mercat de Sants al d'Hostafrancs, des de bars a gimnasos, des de l'ambulatori al locutori; gairebé qualsevol lloc és vàlid per a la comunicació popular. La primera tirada feta a fotocòpia del periòdic va tenir poca volada, no va ser fins que vam treure la publicació en impremta que no es va començar a fer una distribució més àmplia; en arribar el format diari aquest va trencar els límits del barri i es va estendre pels barris veïns. De tant en tant, també hi apareix la mà amiga, que passa pel barri i agafa uns quants exemplars per dur-los al seu poble, a la seva ciutat o a la universitat i fa que, d'alguna manera, es conegui la feina feta al barri de Sants a d'altres racons del país. La gent que distribuïm LA BURXA volem transmetre un agraïment des d'aquesta columna a tots els locals que ens fan de punt de distribució perquè la seva col·laboració és imprescindible per al desenvolupament del periòdic.

DAVID VÁZQUEZ

1, 10, 100, 1.000 Burxes! Testimoni d'un col·laborador

Recordo el primer número de LA BURXA (núm. 0), espontani i senzill, sense pretensions. La primera llavor, el primer pas. Ho recordo tant, que he decidit agafar-la i endinsar-me en el meu petit arxiu. Ho faig per valorar, més que mai, aquest full doblegat amb un editorial en quatre columnes com a portada. Segur que té valor.

LA BURXA treballa ja amb el número 100 a la capçalera i em demanen que expliqui la meua experiència com a col·laborador habitual. En un principi, dubto de la meua col·laboració inicial, però faig memòria i recordo episodis del 99 i del 2000, quan repartia Burxes a la Universitat de Barcelona aprofitant la meves estades a la facultat. També recordo la difusió de LA BURXA a la paradeta de multitud de concerts a fora, fins i tot, de terres catalanes, on algun curiós se la mirava amb l'excusa d'apropar-se a la nostra llengua. Mira que bé!

Rellegint el número 0, trobo una agradable sorpresa a la Contraportada. A l'apartat La Cançó, sempre present al llarg de tots els números, hi ha "Sants es crema", la cançó del nostre grup Ràbia Positiva. Segur que no oblidó aquest detall. Una bona manera de presentar les credencials de la revista que acabava de néixer.

Amb el temps, aprofitant els contactes musicals i amb la intenció d'oferir una continuïtat, em poso a fer comentaris musicals de les principals novetats discogràfiques que van apareixent arreu del país i puntualment també arribades de fora. Amb l'objectiu de parlar principalment d'aquells grups dels quals pocs mitjans, a vegades cap, en parla, LA BURXA ofereix la possibilitat de donar a conèixer infinitat de bandes de propostes ben diverses. I així fins als nostres dies.

El temps passa volant i jo, que somiava algun dia l'arribada d'aquest número, me n'adono que ja el tenim aquí. I la vida continua i nosaltres també.

Com ha canviat LA BURXA?

LAIA I MERITXELL SÀNCHEZ AMAT

Queda ja molt llunyà aquell número 0 en què LA BURXA es presentava en societat amb un estil molt proper al fanzine. En aquests 8 anys la nostra publicació ha anat engrandint-se, allargant-se, colorint-se i, sobretot, organitzant-se. Perquè un dels aspectes en què LA BURXA ha sabut demostrar la seva solidesa i la seva maduresa és la capacitat per anar sistematitzant els continguts, transformant-los i presentant-los d'una manera més entenedora als lectors i les lectores. Aquesta és una petita història de les seccions.

Uns inicis modestos

Retrocedint als primers números de LA BURXA podem veure com de l'1 al 10 només constava de quatre pàgines amb un reguitzell de notícies informatives, de denúncia, de barri... Un mosaic de petites peces contrainformatives sense ordre ni concert, un caos al qual el sumari de la portada va contribuir a anar organitzant des del número 9, tot anticipant

els continguts de les pàgines interiors. A la contraportada, però, hi regnava la claretat: una Agenda immensa i un requadre d'Adreces demostren la ferma intenció de fer d'altaveu dels col·lectius del barri i de les seves activitats, mentre que La Cançó aportava el toc melòdic i combatiu.

La Burxa creix

Com que LA BURXA es queda petita, a partir del número 11 s'hi sumen quatre pàgines més. Aquesta ampliació porta de la mà la divisió de les pàgines per seccions, que es corresponen amb tres àrees temàtiques: mentre que a Sants hi apareixen les notícies del barri, al Cul de sac s'hi aglutinen subseccions de caire més lúdic (ressenyες, humor gràfic, fotografies del barri), de memòria històrica (les Cròniques de les lluites socials, amb l'objectiu de recollir testimonis combatius del passat santenc), de reflexió satírica (lúcids i mordaçs comentaris de l'Expedient X) i d'opinió. I, per últim, a la secció del Contra-Infos s'hi recullen notícies d'altres llocs en un moment en què internet no existia i era clara la necessitat de fer saber al barri què passava fora d'aquest. Amb el temps i els avenços en telecomunicació, Sants va gua-

nyar protagonisme en detriment de les informacions d'arreu.

Una crisi i un gran pas endavant

Cap a la tardor del 2001 la feina i el cansament dels i les burxaires es fa patent. Cal un replantejament: renovar-se o morir. La crida a la participació de la gent del barri té efectes quasi miraculosos. LA BURXA no només segueix, sinó que es transforma radicalment. El número 47, el de la refundació, suposa el pas al format diari i en aquest s'hi presenta l'esquelet del periòdic que es mantindrà fins ara: l'estructuració de LA BURXA amb seccions que tindran més continuïtat i més coherència. Aquestes seccions són Opinió, que neix de la necessitat de deixar clara quina és l'opinió de la gent burxaire però diferenciant-la de les notícies; Sants, que compta amb tres pàgines i tracta un tema a fons en el Tema del mes; Parèntesi, dues pàgines per respirar i fer volar la imaginació; En moviment, la secció destinada a la gent i les entitats que lluiten per transformar el barri; Arreu, espai per donar a conèixer notícies d'arreu de l'Estat i del món que tenen poca cobertura en els mitjans oficials, i, finalment, la Contraportada, on l'Agenda i les Adreces d'interès es mantenen.

Un intent de fer un especial satíric que va generar més buflofes que somriures.

ARXIU

UNES SECCIONS MOREN PERQUÈ EN NEIXIN D'ALTRES

Des de la refundació, LA BURXA ha comptat amb moltes col·laboracions i subseccions que han anat neixent i morint, i d'altres que encara resisteixen. Aquestes en són algunes.

Opinió. La veterana secció del Salt de plens surt gairebé sense interrupció des dels primers números de la refundació.

Sants. A partir del 78 neix la columna A peu de carrer, un altre punt de vista (desenfadat i en primera persona) del Tema del mes.

Parèntesi. Al costat de les eternes Ressenyες i La cançó, han desfilat Els àpats de la precarietat (receptes

i fórmules nascudes de la necessitat de subsistir), El raconet cannàbic (consells per a l'autocultiu de la marria), Les històries del drac Malaherba (tira d'humor reflexió), Mima't (consells per tractar bé el nostre cos), entre molts d'altres (Mots encrueats, Art al carrer, Les parets parlen, Artihumor, Estat actual: OBRES, Llegendes d'arreu, L'enigma, Cristadas...).

En moviment. Les dues columnes més antigues (El racó del casal i La Bordeta, mon amour) han compartit pàgina amb El Col·lectiu (presentació d'un col·lectiu del barri), D'on ve-

nim (petita història de les lluites socials), L'espai de sexualitats i les actuals Espai del treball i Immigrants en primera persona.

Arreu. La subsecció Què està passant al món? (una petita radiografia de diferents països) va deixar pas a Què està passant als Països Catalans? I des del número 90, la secció de Cultura li ha pres una pàgina.

Contraportada. L'Agenda s'ha anat empentint per donar pas a l'entrevista (a partir del núm. 60), i la tira de fotografies d'actes i esdeveniments del barri es va substituir per la tira d'enganyines i cartells políticossocials.

ALBERT ALONSO

Una arma de difusió... massiva

En els darrers segles, i des que la humanitat va entrar en el capitalisme, els canvis i els descobriments s'han accelerat de manera espectacular. Malgrat això, gran part d'aquests avenços s'ha produït arran de la investigació per a fins bèl·lics. La prova d'això la tenim en les dues guerres mundials, i la multitud de conflictes locals i de tensions arreu del món que han marcat el segle XX. Internet va néixer als EUA el 1969 precisament en aquest context, enmig d'una guerra freda i d'una tensió militar global elevada.

Tanmateix, la popularització d'internet es produí després de l'aparició del *world wide web* i dels navegadors als anys 90, que van permetre l'expansió de la xarxa a amplis sectors de la població. Més tard, internet es va anar convertint en una plataforma important per als mitjans de comunicació, que malgrat els temors inicials han apostat per la xarxa com una eina des de la qual difondre el seu missatge.

Amb el temps, s'ha posat de manifest com la xarxa s'ha convertit en una plataforma molt efectiva que té un poder de difusió molt rellevant per als mitjans de comunicació de masses, i, també, per als moviments socials de base. L'aparició d'Indymedia i d'altres projectes com Nod50, Sindominio, Kaosenlared... van servir per donar presència als moviments socials a internet i es van convertir també en una arma contrainformativa molt eficient (tenint en compte les grans possibilitats de difusió que ofereix la xarxa). No li va sentar gaire bé al poder tenir un mitjà tan poc controlat; la prova d'això la tenim en la LSSI, una llei que pretén a la pràctica controlar els continguts que es difonen a la xarxa i que fa alguns anys que el govern intenta tirar endavant.

Malgrat les dificultats, el cert és que internet s'ha convertit en una arma de difusió massiva per als moviments socials de base, que utilitzen la xarxa per difondre el seu missatge i per treure a la llum tot el que els mitjans oficials silencien. Iniciatives recents al barri, com BarriSants.org, que va néixer a principis de 2004 per ser una eina "al servei dels moviments socials del barri a internet", demostren la necessitat de seguir apostant per la xarxa com un punt de trobada clau per als moviments socials de base.

Quart poder: el perquè de tot plegat

Tot i que la invenció de la impremta no és europea sinó xinesa (l'any 960) fou l'adaptació d'aquest model, cap al 1440, de l'alemany Johannes Gutenberg la que permeté la reproducció massiva d'escrius. 434 anys després, Guglielmo Marconi inventava la ràdio i tot seguit, només amb 10 anys de diferència, el 1874, l'estudiant alemany Paul Nipkow patentà

el primer sistema de televisió electromecànic. Podem estar ben segures que ni Gutenberg ni Marconi, ni tan sols el senyor Nipkow, foren mai conscients de la magnitud dels seus invents i que, per descomptat, tampoc sospitaven que el que ells havien inventat es convertiria en el quart poder de l'era actual: els mitjans de comunicació

HELENA OLCINA I AMIGO

Els mitjans de comunicació, o *mass media*, s'han convertit en la més poderosa ferramenta de control i educació social. És tan important la incidència que aquestos tenen en les nostres vides que també conformen la percepció que nosaltres tenim de la realitat, de com veiem el món, de com ens veiem nosaltres mateixes i els altres. És a dir, són un dels grans elements de modelatge de l'opinió pública. D'altra banda, configuren un dels millors mecanismes de socialització: proposen pautes de comportament i models de referència per a tota la comunitat, i contribueixen a perpetuar l'ordre social establert.

Per desgràcia, el 80% de la circulació de notícies està controlada per quatre empreses en tot el món: Reuter, France Press, Associated Press i United Press International, totes de capital americà i europeu. La seua activitat comprèn la producció, la distribució i la difusió de notícies. A sobre, la majoria de mitjans de comunicació dels Països Catalans (i d'arreu) que es nodreixen d'aquestes empreses pertanyen a unes altres grans empreses de producció i distribució. Un exemple clar el tenim amb el BBVA, que als anys 90, junt amb Banc Santander Central Hispano, controlava el 66% de tota la informació que arribava a l'Estat espanyol. Aquesta gegantina entitat bancària, propietària de *El País*, evidencià els seus interessos quan, el passat mes d'abril, l'utilitzava per carregar contra el govern de Bolívia. Tot i que aquesta evidència només fou visible per a aquelles que sabem que el BBVA era al mateix temps propietària de la petrolera REP-SOL.

I, continuant amb xifres, si a aquesta fórmula hi afegim que el 90% de les informacions locals publicades provenen de gabinets oficials de premsa, què tenim? Tenim que la informació, abans que ens arribi, passa per les mans de grans empreses i/o institucions, que bons

Una senyora llegint LA BURXA en la seua primera època.

ARXIU

conexedors del poder de la informació, o quart poder, no han perdut el temps per tindre'l sota control.

Mass media i moviments socials

La dissolució del teixit social existent als Països Catalans als anys 70 es deu, en gran part, a l'actuació dels mitjans de comunicació. Són aquestos qui a poc a poc han creat una opinió pública desfavorable a l'acció política fora de l'esfera dels partits institucionals.

Pel que fa a les notícies generades pels moviments socials, l'es-

tràtrega de paralització o ocultació s'alterna amb un tractament negatiu de la informació. Els mecanismes van des del discurs difamatori a l'incriminadori, com el fet de presentar les notícies parcialitzades, segmentades, fora de context i aïllades conscientment d'altres notícies. La resposta de la societat a aquesta mediatització de la informació va de l'apatia al rebuig, fins arribar a la desvirtuació o aniquilació d'un moviment social. En el millor dels casos, les lluites aïllades que traspassen la barrera dels

mitjans de comunicació ho fan de manera anecdòtica i al poc temps acaben desapareixent de la consciència pública.

I llavors, com enfrontar-s'hi?

Superar el discurs dels *mass media* i trencar l'aïllament és altament difícil sense mitjans de comunicació propis. Fins fa poc els mitjans que posseïa l'esquerra (bàsicaament publicacions) estaven més destinats a l'autoconsum que a establir un pont entre la societat i els moviments socials. Però, en l'última dècada, aquestos han adoptat fórmules de comunicació pròpia (entre les quals es troba LA BURXA), cada cop més sòlides i efectives, per intentar superar les barres i visibilitzar les seues lluites. Aquestos models comunicatius són una finestra que creix a mesura que els moviments socials ho fan. Al nostre voltant existeix una àmplia gamma d'aquestes finestres que, representades en totes les vessants possibles (premsa, ràdio, internet, etc.), conformen una xarxa difusa i invertebrada. Cohesionar els mitjans de comunicació anticapitalistes és un objectiu més que desitjable per poder conformar un veritable contrapoder als *mass media*. Tanmateix, aquest ha de passar per la cohesió del mateix moviment. Mentre açò arriba, els esforços estan dirigits a la creació de nous projectes i a la consolidació dels ja existents. Tasca gens menyspreable, ja que enfrontar-se als grans capitals amb pressupostos basats en l'autogestió i el treball voluntari és, moltes voltes, una quimera utòpica. Malgrat tot (si se'm permet parafrasejar Galeano), "la utopia és l'horitzó que ens permet caminar".

MÉS EXEMPLES DE PREMSA DELS MOVIMENTS SOCIALS

Premsa local

Pèsol Negre (comarca del Berguedà-Bages), Massala (Ciutat Vella, Barcelona), La Tronada (Vallès Oriental), Entre Bastidors (Espulgues), Anta (Terrassa), Gràcia Lliure (Gràcia, Barcelona), Ordint la Trama (Sabadell), Al Besòs (Besòs, Barcelona), Cultura Obrera (Mallorca), Nyas (Menorca), Xarxa Urbana (València), Criti(cs)

(Castelló), Barrio (Trinitat Vella, Barcelona), etc.

Premsa de col·lectius o organitzacions

Catalunya (CGT), Solidaridad Obrera (CNT), L'Estaca (SEPC), El Queixal (AEP), Llibertat (Rescat), La Rosa dels Vents (Negres Tempestes), L'Intersindical (Intersindical-CSC), L'Insurgent (Casal Inde-

pendentista de Sants), etc.

Premsa Mural

Contra-Infos (Barcelona), Info Baix (Baix Llobregat), Info Usurpa (Barcelona), etc.

Premsa d'àmbit Països Catalans Directa (setmanari), L'Accent (quinzenal), L'Avanç (quinzenal), Il·lucra (mensual), etc.

Dos caràcters

"La vida pagesenca, alegre i resignada, per instint no els imanta els afers polítics. Però al passar nostre poble de agrícola a industrial, aquest canvi observat en cent anys, ha fet canviar de pensament als santsencs, predominant-los-hi l'instint de la revolta. Els homes vells, intèrprets gairebé tots ells vivents del cas que exposo, són fidels testimonis del Sants industrial. Per no res sortien al carrer amb el seu inseparable fusell. Homes forts, valents i convençuts del seu pensament, desafiaven la mort en tot moment. Tal és el canvi observat. Quan Sants era agrícola, entrava en lluita obligat, més que per instint. Darrerament, Sants ja industrial, per entrar en lluita no esperava a ningú. Ells en més d'un moment feren aixecar a altres pobles"

ROGER SÁNCHEZ AMAT

"Dos caràcters", així és com es titulava una curiosa reflexió recollida en un programa de festa major cap a mitjan anys vint. Relativitzant la controvertida valoració de la pagesia, el text es mostra com un testimoni directe del que va suposar la industrialització a l'antiga vila de Sants, ara el nostre barri. Aprofitem-lo per recordar breument aquesta època, i també per rememorar aquella secció que durant 12 números de LA BURXA va evocar la història de Sants, les "Cròniques de lluita social al barri".

A partir del 1840 es començaren a instal·lar al pla de Barcelona les indústries que la congestionada ciutat no podia ubicar. Sants i la Marina ja tenien certa tradició industrial (els prats d'indianes del sector cotoner), a més d'unes excel·lents comunicacions. Però van ser els vapors els que van canviar

per sempre més la fesomia d'un poble fins llavors eminentment rural. La màquina de vapor era un dels símbols de la industrialització, i feia moure gran quantitat d'aparells, per exemple els telers. El Vapor Vell, el Vapor Nou (l'Espanya Industrial) i Can Batlló foren els principals exponents d'un fenomen que dugué al barri mà d'obra d'arreu dels Països Catalans, primer, i d'altres indrets, més tard (Aragó, Múrcia i, posteriorment, Andalusia). Si llavors hi vivien 3.400 persones, a finals del segle la xifra arribava als 20.000. Paral·lelament, les condicions de treball a les quals els patrons sotmetien els obrers anaren forjant una consciència de classe que ràpidament derivà en un ferm moviment organitzat. Les jornades laborals difícilment baixaven de les 11 hores; les dones, predominants en el sector tèxtil característic de Sants, cobraven la meitat del sou dels homes, i fins al 1900 no es va prohibir el treball dels menors de 10 anys (el majors d'aquesta edat se'ls dignificava amb una jornada de sis hores).

Ja al 1855, la primera vaga general de consideració tingué un es-

pecial ressò a Sants. I el director del Vapor Vell fou abatut a trets com a represàlia per l'execució d'un dirigent obrer. És només el principi d'una llista interminable de fets que tenen el barri com a escenari del profund enfrontament social que marcà la industrialització del país. La destrucció de selfactines (màquines que treien treball manual) durant les vagues de 1854; la creació de l'Ateneu de la Classe Obrera el 1864; els enfrontaments entre el veïnat i els militars durant la revolta contra les quintes obligatòries el 1870; el naixement de la primera cooperativa, la Unió Obrera de Sants; l'aixecament i la resistència del 1874 defensant la República del cop d'Estat del general Pavia; la gran vaga del tèxtil de 1887; la conquesta de la jornada de vuit hores pels paletes santsencs el 1890; el Pacto fraternal dels pagesos reclamant la jornada de nou hores tres anys més tard; la gran insurrecció antimilitarista de 1909 (la Setmana Tràgica); el Congrés de Sants del 1918 arran del qual es reorganitzà la CNT; la fundació al carrer Cros del partit que recolliria gran part de la tradició popular catalana i d'es-

Imatge de la sortida d'obrers i obreres de l'Espanya Industrial, l'any 1929. ARXIU

querres, l'Esquerra Republicana de Catalunya (1931)...

Queda clar que Sants esdevingué un dels "bressols del moviment obrer" (terme emprat per Josep Maria Huertas Claveria per referir-s'hi) al Paísos Catalans. I que aquesta és una realitat que cal tenir present. "No tothom té la sort de ser o viure a Sants, però aquesta sort implica també una responsabilitat, la d'ésser conscients i dignes de les

generacions de santsencs que ens han precedit".*

(* Així començava l'article "Sants: l'orgull d'un passat, l'esperança d'un futur", escrit per Xavier Hernández el 1990 a L'Insurgent, la revista del Casal Independentista. Va ser el primer contacte amb el passat del meu, llavors, nou barri, i la seva lectura (difosa a la cèl·lula del grup on militava) em va impactar manifestament.

Petita història de la premsa local

ESTER DE PABLO RAMS

Barcelona disposa d'un patrimoni extraordinari de revistes de barri que exerceixen una important influència en els processos de cohesió social que es donen en aquests territoris. Aquest tipus de premsa, que es recolla en el treball voluntari, sovint no depassa els mesos de vida. Però sempre hi ha algú disposat a provar-ho de nou: en els darrers 25 anys hi ha hagut, com a mínim, 423 intents d'editar una revista als barris de la ciutat.

Als nostres barris trobem una

bona mostra d'aquestes publicacions; és una tradició que ve de lluny. La Guia-Inventari que l'Arxiu de Sants-Montjuïc va editar l'any 92, recollia l'existència de 186 publicacions vinculades a Sants. La més antiga és *El Eco de Sants*, una revista setmanal que va néixer l'any 1877, quan el barri encara no s'havia annexionat a Barcelona. *El Noticiero de Sants* (1890-1897), *El Siglo XX* (1898-1902) i *Gaseta de Sants* (1932-1935) són més exemples de publicacions d'informació general. Però aquesta no és la tipologia més comuna. La major part dels títols publicats estaven i estan vinculats a entitats.

El 1899 sortia *Els Segadors*, publicada per l'Agrupació Catalana de Sants, i amb la creació

d'Orfeons i Ateneus Populars nasqueren un important nombre de publicacions, entre les quals cal destacar *El Butlletí de l'Orfeó de Sants* (1920-1937 i 1980-1990); *La Revista de l'Orfeó Atlàntida* (1928-1935 i 1977-1980); *Vida Nostra* (1929-932, 1977), de l'Ateneu Montserrat i que ha seguit editant publicacions fins avui, i *Sempre Avant* (1934-1936, 1983-1989).

La Guerra Civil va trencar la vida d'aquests mitjans, encara que no van desaparèixer del tot. I, durant el franquisme, els mitjans locals estaven majoritàriament vinculats a l'església, al Districte o a entitats esportives i excursionistes, com *Boletín de Información de la UEC* (1966-1970); *Boletín de la Unión Deportiva de Sants* (1961-1962); *Club Deportivo Mediterráneo* (nascut abans de la guerra, 1950-1990), i *Club de Baloncesto Instituto Montserrat* (1945-1985), que va catalanitzar el seu nom a partir dels 80.

Als anys 70 la premsa local torna a agafar embranzida. Sovint sota l'aixopluc de les associacions veïnals, van ser l'eina de confrontació política al franquisme i van tenir un important paper en la normalització del català. Cal destacar *Barrio* (1971-1972); el *Butlletí de l'Associació de Veïns de Sants* (1973-1981), editat pel Centre Social de Sants, entitat que el 1987 va publicar *Sants: L'Associació informativa* (1987-2006). Més exemples: *Circular informativa* (1975-1976) i l'Associació de Veïns de Badal, Brasil, Bordeta i Adjacents (1976-1978), ambdues publicades per aquesta entitat; *La Xemenia* (1977) i *Full informatiu* (1978), fetes per l'AAVV de Sants-Sol de Baix; *La Veu* (1979-1990), editada per l'AAVV de Badal, Brasil i la

Bordeta, i *L'Associació de veïns del Triangle de Sants* (1979-1990).

Ja cap als 80 trobem nombroses revistes de temàtica política, tot i que n'hi ha que neixen abans, com *Periódico Obrero de Sants* (1976) i *La voz sin amo* (1977), editada per l'Ateneu Llibertari de Sants. Altres publicacions són: Jove Guàrdia Roja de Catalunya: *Full informatiu del Barri de Sants* (1980); Hostafrancs: *Revista de l'agrupació del PSUC* (1981); PSUC: *Sants Hostafrancs-La Bordeta* (1987); Trenc d'Alba: *Revista d'informació i animació cultural* (1982-1986); *L'Hora de l'Heura: Butlletí feminista de les dones de Sants* (1989); Celobert: *Butlletí del Col·lectiu per la Pau de Sants* (1989-1990), i *L'Insurgent* (1991-2006), editat pel Casal Independentista de Sants.

Però l'etapa més contemporània, la que va des dels 90 fins als nostres dies, ja la repassarem en un altre article!

Recull fotogràfic

TONI

Totes les fotografies del recull i d'aquest especial han estat seleccionades per l'incondicional fotògraf de LA BURXA, en Toni. Des d'aquestes línies volem agrair-li el treball que realitza pel que fa a imatge, tot i que a vegades la qualitat de la impressió no li fa justícia. Per molts números!

Carretera de Sants, a les 18 hores del dia de la vaga general del 20 de juny de 2002.

TONI

Manifestació contra el feixisme, el 12 d'octubre de 2000.

TONI

Calçotada del Casal Independentista de Sants.

Decoració de la façana del Centre Social Okupal l'HAMSA en el seu 7è aniversari.

Acció amb motiu de la vaga general a la Gran Via.

Panoràmica del complex industrial de Can Batlló.

TONI

La cultura popular, sempre present

La cultura sempre ha tingut un lloc a LA BURXA. Una presència que ha evolucionat des del número 0, primer amb el Cul de Sac i després amb el Parèntesi (les seccions que van acollir les ressenyes culturals), per afixar-se finalment amb la creació de la secció de cultura a finals del 2005. Una evolució que ha anat en paral·lel a la creació i la consolidació de cada cop més i més variades formes de cultura popular al nostre barri

MIREIA PUI

Sants sempre ha comptat amb una gran quantitat i varietat de col·lectius i entitats centrats en la cultura popular; formen part de la història del nostre barri una pila de corals, entitats esportives, grups de teatre i centres culturals diversos. A més, avui el barri compta, entre moltes altres coses, amb una colla castellera de primera categoria, una colla de diables amb més de 25 anys d'història i una colla de gegants que ja ha fet els 15, i ha vist néixer una colla bastonera.

Gràcies al treball de totes aquestes entitats i col·lectius (i de moltes altres), Sants compta amb un gran

nombre d'esdeveniments culturals, i d'alguns també reivindicatius com són el Correllengua, la Calçotada Popular, el Firentitats, el Fes-te al Carrer, la revetlla de Sant Joan i els aniversaris i diades dels Castellars de Sants. Finalment cal esmentar la Festa Major que, malgrat la davallada del nombre de comissions, segueix il·lusionant gran part del veïnat, i les Festes Alternatives que any rere any es consoliden.

Malauradament aquests no són els únics fets destacats de la vida cultural del nostre barri, ja que els últims anys hem vist com entitats i col·lectius històrics es veien amenaçats per la manca d'espais. La manca de recursos econòmics fa impossible el manteniment dels locals, de manera que s'obliga els seus ocupants a vendre'ls, o a deixar-los per altres locals on no poden dur a terme les seves activitats com cal, i fins i tot a dissoldre's. Tot això

davant la impassivitat del Districte, que lluny d'oferir solucions encara va retallant més els pocs locals que oferia a aquestes entitats.

L'altra cara de la moneda ha estat l'aparició d'altres espais dedicats a iniciatives culturals com són la ja desapareguda AC Arran i l'actual Espai Alliberat per la Cultura, i com han estat i són molts dels centres socials autogestionats del nostre barri.

La cultura popular ocupa un espai important en la vida de molts santsencs i santsenques. Més enllà de ser una forma de lleure o un espectacle, és una forma d'establir xarxes de relació i de suport entre el veïnat, una forma de recuperació de l'espai públic i una forma d'oci no mercantilitzat. Per totes aquestes raons, en la Barcelona de l'ordenança cívica i les multisales, l'existència d'aquests espais culturals és també una forma de resistència.

Castellers

Els Castellers de Sants s'estrenaven el maig del 93. Avui carregats i descarregats, el 4 i el 3 de 8 i la torre de 8 amb folre, els Borinots són ja una colla de vuit consolidada i també capdavantera en iniciatives com l'ús del casc en la canalla.

Geganters

A principis dels 90 van néixer els Geganters de Sants, i la colla compta avui amb en Bartomeu i la Maria, els gegants vells, la Xava, en Xina i en Pol i també amb els capgrossos d'en Fructuós i la Lluna de Melier. També se'ls pot veure amb el Casinot i la Cotxereta.

Diables

L'any 80 neix la Colla de Diables de Sants, des de llavors els del ratpenat han omplert el barri de foc i fum en moltes ocasions, una de les més sonades la de l'espectacle del 25è aniversari de la colla el juny del 2005.

Colla Bastonera

El 2006 Can Vies acollia una nova iniciativa cultural, la Colla Bastonera de Sants. El 15 de gener es van estrenar en l'acte de celebració del 15è aniversari del Casal Independentista de Sants i des de llavors es pot dir que no han parat de tenir actuacions al barri i arreu.

10 anys de trobades i altres coses

L'any 1996 marcà, sens dubte, un punt d'inflexió per als moviments socials de caire anticapitalista. Amb dues setmanes de diferència s'okuparen dos centres socials que, cadascun a la seva manera, farien història: el Cinema Princesa i l'Hamsa. A partir d'aquest moment l'okupació es convertiria en el motor que revitalitzaria les lluites socials als carrers de Barcelona

GUILLEM SÀNCHEZ

Als nostres barris, un grup de joves que provenia del Casal Popular La Garnatxa es va trobar amb més gent per escometre la complexa tasca de construir el Centre Social Autogestionat Hamsa. En els revolts de les resistències als desallotjaments, ens vam trobar una altra gent que feia temps que avançava en paral·lel a nosaltres però desconegent-nos mútuament: el Casal Independentista Jaume Compte, que ens va oferir tot el que tenia per resistir els atacs del poder. Potsar llavors vam entendre què significa allò de la solidaritat revolucionària.

En la creació d'alternatives ens trobaríem amb els grups de música, els Diables i els Col·lectius de Joves Comunistes. Així vam néixer les Festes Alternatives, que a l'inici ni tan sols es deien així, encara que tant se val, perquè ja eren una alternativa a marxar del barri, que és el que feia la gent jove per festes.

I encara ens trobaríem més gent, més jove encara, que va okupar Can Vies i va consolidar la cre-

ació d'espais alliberats mitjançant la desobediència (important lliçó apres del moviment d'insubmissió).

Unitat antirepressiva

El poder, però, no va pair gens bé que ens reconeguéssim entre nosaltres i el desconeguéssim a ell, i va llençar una forta onada repressiva. Entre gener i febrer del 1998 totes les cases okupades van ser desallotjades o amenaçades de ser-ho, el barri va ser pres policialment i desenes de persones van ser identificades, colpejades i detingudes. Però no ens vam arronsar i vam omplir els murs de ràbia i els carrers del color dels manifestants i de la calor de les barricades. La resistència va donar els seus fruits, i l'Hamsa i Can Vies van sobreviure l'assalt.

I en aquelles diades tan intenses ens vam trobar, un cop més, amb nosaltres mateixes, les nostres potencialitats i les nostres mancances. I per anar suplint les segones va néixer LA BURXA, per combatre la repressió mediàtica, i l'Assemblea de Barri, que tot i ser una assemblea d'okupes mai vam voler anomenar-la així, ja que intuïm que no es pot renunciar a ser-ho tot al mateix temps.

Mai ho férem, i encara que no poguéssim ser a tot arreu sí que estiguérem davant les ETT, denun-

Manifestació a Sants Contra l'Europa del Capital l'any 2003.

ARXIU

ciant la precarietat a la qual ens aboquem; en els 12 d'octubre, fins a expulsar els feixistes de la plaça dels Països Catalans, i en les protestes contra la desfílada militar. I vam seguir obrint nous espais de trobada on hi cabés més gent i més diferent, i es va crear l'AC Arran.

L'Assemblea de Barri

També ens vam trobar amb el veïnat que lluitava pel cobriment del cinturó, i ens hi vam acostar, i a poc a poc ens vam anar retrobant amb gent que ens havíem anat acompanyant sempre, encara que fos de lluny, ja que a vegades minúcies com l'edat i el llenguatge poden allunyar gent molt propera.

Així, mentre els presidents de la Unió Europea es reunien a Barcelona convidats per Aznar, nosaltres decidíem trobar-nos, un cop més, per mostrar-los el nostre rebuig. Una nova Assemblea de Barri, aglutinadora dels sectors socials més compromesos i combatius, prendria els carrers i de pas es constituïria en una il·lusionant experiència on es podria trobar des d'associacions de veïns fins a centres socials okupats, d'anarquistes a independentistes, d'ecologistes a esplais, de la cultura popular a les dones.

I des de llavors hem seguit avançant, lentament, sovint retrocedint, entenent-nos en allò fonamental i discutint-nos en allò superficial. Acomiadant companys de sempre i coneixent gent nova. Atrapats entre la por de deixar de ser el que som i les ganes de reinventar-nos a cada moment. Patint un i altre cop la repressió, sabent que aquesta ens pot trencar la cara però mai el somriure, tal i com va dir un poeta.

I hem seguit trobant-nos, amb el veïnat afectat per l'especulació i l'urbanisme agressiu, amb els immigrants tancats als nostres locals, amb els treballadors en lluita, com els de Miniwatt i Mercadona, amb les noves incorporacions com l'Ateneu llibertari i l'Espai Obert, amb la gent presa cada 31 de desembre i amb la nostra llengua cada Correllengua...

I, sobretot, trobant-nos i retrobant-nos amb les nostres ganes de canviar el nostre barri i el nostre món de baix a dalt perquè deixi de ser un daltabaix.

ALBERT MARTÍNEZ

De la Garnatxa al Bahía

D'una antiga cooperativa vinícola fins a una sala de festes on hi van cantar Mari Santpere, Moncho i Machin. Si alguna cosa tenen en comú molts dels espais okupats a Sants durant l'última dècada ha estat la recuperació de la memòria històrica del segle XX. S'ha reconvertit tots aquest indrets que havien estat plens de vida dècades enrere en llocs on han pres cos i vida nous projectes de col·lectius del barri. Espais que, abans de veure l'arribada de les excavadores per tal de transformar-los edificis plens de pisos impossibles d'habitar amb sous precaris, van donar un últim respir, van recuperar el valor d'ús. La seva història, no oficial, va tenir un últim capítol abans de la defunció forçada a cop de talonari de constructores i immobiliàries.

L'octubre del 94 un grup de joves procedents del Mili KK, el Centre Social de Sants i el col·lectiu d'estudiants El Kau Subversiu de la facultat d'Història, van entrar en un antic edifici del carrer Papin. Es tractava de la seu del Centro Gremial de Sants, que havia estat anys enrere el sindicat de cooperatives vinícoles La Unión. L'objectiu era la creació d'un casal popular obert al barri que s'anomenà La Garnatxa. Però aviat es va quedar petita. El 23 de març de 1996, poc després de l'okupació del cinema Princesa es va donar un salt qualitatiu. S'okupà l'HAMSA (Hierros y Aceros Moldeados Sociedad Anónima), una antiga fàbrica metalúrgica tancada el 1992. Es pot dir que en vuit anys de vida, desenes de milers de persones de les més diverses procedències varen trepitjar l'espai. L'any següent naixia Can Vies; aquest cop ja es tractava d'una nova generació de joves que havien vist en l'Hamsa l'exemple a seguir. De l'experiència d'okupar centres socials també es va veure la necessitat d'alliberar espais exclusivament com a habitatge, en un context on els preus de lloguers i hipoteques començaven la pujada imparable que encara dura: La Morada, la Fresca, la Malaherba, la Toxana, La Torreta, Can Blanco, La Brega, La Quinkalla, l'Esbarzer i La Palla estan entre les que més sonen. Però també les cases més anònimes del carrer Leiva, Vilardell i Premià. A Can Noguera també hi hagué una vivenda okupada que va ser desallotjada per d'altres cases okupades del barri, ja que les agressions, les amenaces i l'apologia del feixisme s'havien apoderat de l'espai. Altres centres socials més efímers com el Casal Popular del carrer Melcior de Palau, el centre social de La Tabxa i la Bella Vita també tingueren els seus mesos de vida. L'últim salt històric s'ha donat amb la recuperació de la sala Bahía del carrer Olzinelles, okupada com a nou Espai Alliberat per la Cultura i on els avis hi ballen els diumenges rememorant els records dels anys 50 i 60.

12-0: 23 anys de complicitat amb els feixistes

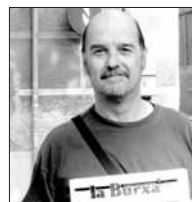

JOANA G. GRENZNIER

Des de l'any 83, la Delegació de Govern autoritzà l'*Homenaje a la Bandera*, convocat per organitzacions com l'Asociación Nacional de Excombatientes i Alianza por la Unidad Nacional, i celebrat inicialment a la plaça dels Països Catalans. 11 anys més tard, el grup de joves La Mandràgora llençà la proposta de la Festa Antifeixista i Antiracista (1994-1997). Així nasqué

la Plataforma Antifeixista (PA), que impulsà el manifest "Aturem el Feixisme" i la moció de censura contra l'acte al ple del Districte, recolzada per tots els grups llevat del PP. El 98 i el 99, les manifestacions contra l'acte es van saldar amb set i 26 detinguts respectivament: els primers foren condemnats a dos anys de presó per atemptat, danys i desordres públics i un d'ells fou indultat pel perill d'emprisonament per una condemna anterior per insubmissió. El 99, la jutgesa Remei Bona empresonà 14 persones acusades d'associació il·lícita, i més de 10.000 persones i 2.500 entitats els donaren suport. El 2000 la Plataforma per un 12 d'Octubre en Llibertat

i la PA convocaren juntes una marxa i Delegació traslladà els feixistes a la plaça de Sant Jordi: amb un alt cost humà i econòmic, s'havia aconseguit fer-los fora del barri, però no del districte. El 2001, la PA convocà bloquejos contra l'acte a Montjuïc, amb un balanç de 30 detinguts més. El 2004, M. Mercedes Armas Galve condemnà els del 99 a un total de 34 anys de presó i 14.480 euros en penes multa. L'Assemblea de Detinguts/des ha assumit els costos del procés judicial de les persones organitzades. A més, s'ha tramitat una petició d'indult per a set persones, aprovada per tots els grups del Parlament i en espera de ratificació judicial.

JOAN COSTA

El soterrament, una oportunitat perduda?

Ja fa poc més de cent 50 anys que es va fer la primera línia de tren a Sants. Aleshores les vies travessaven el nostre barri quan eren camps i horts. Amb la creació del nou mercat de Sants (Mercat Nou) al voltant de les vies es va urbanitzar el barri amb una població de gent treballadora. Però, també amb els anys, van créixer les vies. D'una van passar a dos, i de dos a quatre, fins a les vuit d'avui.

Vuit vies de tren que obren una cicatriu i tallen el pas a persones i vehicles de la Bordeta a la carretera de Sants. A més, la freqüència d'aquests trens i metros no és la que hi havia quan els veïns varen venir a viure al carrer d'Antoni Capmany. Avui parlem del pas d'un tren cada 20 segons o menys. Amb l'arribada del tren d'alta velocitat, tren que la majoria del veïnat de Sants no agafarà mai, els veïns i veïnes vam veure la possibilitat i l'esperança de poder acabar amb aquesta ferida, que talla el pas dels nostres carrers.

Era l'oportunitat de soterrar aquestes vies i aconseguir un barri permeable, en què es pugui anar de dalt a baix, de Sants a la Bordeta sense haver de fer aquestes voltes que ara hem de fer i enterrar aquests sinistres passos i túnels subterranis que tenim a Riera de Tena, Badal, etc.

Antoni Campmany podria passar de tenir unes terribles vies a ser un passeig, una avinguda o rambla força ampla. I crec que el veïnat s'ho hauria guanyat amb escreix pel patiment que han hagut de suportar any rere any. Però no. No volen soterrar les vies. Diuen que és millor fer un calaix que les tapi. Millor per a qui? Per al veïnat? O per al Ministeri de Foment, per a la Renfe i l'Ajuntament que volen perpetuar aquesta ferida oberta al nostre barri i així estalviar-se diners? Un calaix que pagaran amb el superàvit de construir una macroestació (o hem de dir un centre comercial i hotel·ler?) a l'estació de Sants. Un estació que multiplicarà la superfície i el volum de l'actual. Per cert, la Renfe tindrà els mateixos 5.000 m² que té ara per al servei i el funcionament dels trens. Hi ha alguna necessitat per al viatger que l'estació creixi en tres pisos?

És possible soterrar. Tècnicament hem vist que sí. Econòmicament mai ens han demostrat amb números concrets quina és la diferència entre soterrar i cobrir les vies. El que sabem ben cert és que no hi ha, ni hi ha hagut mai, voluntat política de soterrar les vies.

Què és el soterrament? Una oportunitat? Sí, perduda. Pot ser una solució per avui, segons els polítics professionals, però demà segur que el calaix es descontruirà i haurém de soterrar les vies. I haurém perdut temps i diners.

Moviment veïnal d'ahir i d'avui

Diuen que els 'avui' són fills dels 'ahir'. El moviment veïnal, a Sants i a Barcelona, va ser un dels fronts oberts més importants contra la dictadura. Tant és així que una part important dels militants de partits

polítics s'hi van aixoplugar. Això, que va donar empenya inicial, va significar una gran caiguda quan amb l'arribada de la democràcia aquests van buidar les associacions per enfilar-se a càrrecs de poder

Les parets de les vies clamen contra el calaix.

J. S.

JORDI SOLER

Els companys de LA BURXA m'han demanat un escrit per a l'especial del número 100. Per endavant felicitats per assolir aquesta fita històrica.

A Barcelona hem tingut el mateix govern des del 1979. I això ens dona perspectiva històrica sense biaixos. És conegut per tothom que, poc després de les primeres eleccions municipals, quan des de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB) es va insistir sense gaire èxit en ser rebuts pel nou alcalde, finalment el mateix Narcís Serra li va dir a l'Andreu Naya: "Mira, noi, ara ja governem, ja no ens feu cap falta!".

La fugida de militants i el buit van dur primer a un des-

encís i després a una forta crisi del moviment veïnal que va durar ben bé 15 anys. Quan aquest va ressorgir es va trobar amb un nou problema: els càrrecs, tècnics, professionals i llepaculs afins al poder s'havien apoderat de l'espai que correspon a la gent. Però aquesta és una guerra en la qual encara estem.

D'ahir...

A Sants, la memòria veïnal comença al Centre Social de Sants (com no!) fa uns 30 anys, que va recollir grups de joves de Sant Medir i, ocupant l'espai on encara hi són, van endegar la primera associació de veïns. Vull oferir des d'aquí el llibre *Centre Social: 25 anys* com a guia per conèixer la història als que hem vingut de fora.

Les lluites més importants, unitàries, van ser la campanya "Cop d'ull a Sants", i la del "Salvem Sants dia a dia: ni pas elevat, ni museu del tramvia". Després, i en plena transició política, va venir la lluita per recuperar l'Espanya Industrial. Aquí van haver-hi fortes dis-

sensions entre el sector encapçalat pel Centre Social, i afí al (en aquells moments omni-present) PSUC, d'una banda, i l'anomenat sector Verd Total, liderat per l'Ateneu Llibertari de Sants, de l'altra. Aquests darrers es van endur el gat a l'aigua. Més tard es va lluitar per recuperar les Cotxeres de Sants, amb un concurs popular d'idees, i encara després pel Vapor Vell. És evident que en la configuració actual dels nostres barris ha estat determinant la lluita veïnal. Després, com ja s'ha dit, van començar les ganietades dins el moviment per esgarripar alguna engruna del nou poder polític, als anys 80.

... a avui

Fent una tombarella mental, i situant-nos en el present, cal recordar que la revifada del moviment veïnal ha sorgit des d'accions mogudes en general per comissions o plataformes de veïns, més que per les mateixes associacions. Cal dir que algunes participen d'aquests nous moviments, però d'altres els

neguen el pa i la sal.

Darrerament, al barri, algunes de les lluites més sonades han estat la del cobriment del cinturó, guanyada pels veïns, la de l'ambulatori de la Bordeta, la del bus 115, la del carrer Manzaneres, etc. En general han estat lluites guanyades pels veïns.

A hores d'ara estem embolicats en recuperar Can Batlló, en evitar el calaix i en enderrocar l'obra il·legal del carrer Almeria. També, i cada cop ens hi haurem d'involucrar més com a lluita de fons, en destapar les connexions entre especuladors i governants; un notori socialista de l'àrea metropolitana va dir fa pocs dies en una entrevista: "Que els pisos són molt cars? I què vol que hi fem! És el mercat!". Quin socialista!, podríem pensar alguns.

Però crec que hi ha tres coses molt importants en les quals ens n'estem sortint prou bé. La primera és en desemmascarar tot aquell moviment veïnal residual de l'època fosca, que ni organitzava veïns, ni reivindicava res. Tan sols sobreviu per rebre alguna palmellada a l'esquena del regidor o de l'alcalde. Malgrat que en cada reivindicació la primera tasca que cal fer és neutralitzar aquest sector, cada cop és més notòria la seva inutilitat.

La segona és la conjunció amb els nous grups de lluita al barri (joves, casals, ateneus, centres okupats, etc.) en un tot, aplegat al voltant de l'Assemblea de Barri, ja que totes les lluites formen part de la mateixa lluita: contra la injustícia, l'especulació, i per un món diferent. La bola, els agradi o no, cada cop és més gran.

La tercera, potser només perceptible per als polítics que la pateixen, és que, lluita a lluita, hem aconseguit que qualsevol veí, fins i tot el més indiferent, se senti capaç d'organitzar-se i enfrontar-se a les agressions del poder, per bé que encara de manera desordenada i inconexa.

Però penseu que quan siguem capaços de lligar l'allioli, a la ciutat de la Rosa de Foc no ens aturarà ningú.

JORDI FEXAS

Vuit anys de Burxa

Per començar, el Casal i tota la seva gent volem expressar la nostra satisfacció per aquest aniversari de LA BURXA i encoratjar aquells i aquelles que avui la fan possible a seguir endavant una publicació com aquesta.

El Casal Independentista de Sants (CIS), tot que dobla en edat LA BURXA i té una trajectòria més dilatada, en certa manera també podria celebrar el vuitè aniversari, el del rellançament de la nostra entitat. Casualitat o no, ara fa vuit anys la nostra entitat va redefinir les seves línies de treball polític, especialment pel que fa a la seva relació amb l'entorn més immediat i potencialment afí, i inicià una dinàmica que en els darrers anys l'ha situat com un referent important dintre de l'associacionisme de la nostra vila.

A finals del 90, potser un xic abans de l'aparició de LA BURXA, els socis i les sòcies del CIS, davant certa crisi d'estancament i endogàmia, decidírem dissenyar un nou full de ruta. Aquest ens havia d'apropar al món associatiu més dinàmic i combatiu de Sants, plantejant dinàmiques obertes i no sectàries i projectes participatius amb altres col·lectius i entitats que ens permetessin establir sinergies que en fessin avançar a nosaltres i a les altres entitats, així com tirant endavant projectes nous que fossin compartits per més gent i col·lectius. Això va permetre l'apropament del Casal i la seva dinàmica al Centre Social, al moviment okupa, en ple creixement en aquell moment, la creació de la Cal de Sants etc. D'alguna manera podríem dir, sense exagerar, que fa uns vuit anys que vàrem refundar el Casal donant-li un nou impuls que amb fluxos i refluxos ha durat fins avui.

El Casal, després d'aquests vuit anys, ha aconseguit que bona part de les coses que tenen una vessant políticocultural interessant realitzades per les entitats dels nostres barris tinguin (de forma directa o a través dels seus socis a individualment) la participació del Casal de Sants. Això ens omple d'orgull i satisfacció i ha permès que projectes i entitats com LA BURXA, la Cal, Terra d'Escudella, Ciutat Invisible, l'Assemblea de Barri, Can Vies, el Centre Social, etc. se'ls sentin seus al Casal i la seva gent i que a la vagada el Casal també estigui més obert que qui ho vulgui també se'l faci seu.

Així doncs, felicitats a LA BURXA i al Casal per aquests vuit anys.

Sants en feminista

Des de l'eclosió del moviment feminista als anys 70, gairebé sempre hi ha hagut dones organitzades al barri. Es fa difícil saber coses sobre les etapes anteriors, ja que la història sempre s'ha escrit en masculí i no ens ha arribat gairebé res de la part femenina. Malgrat tot, sabem que des de ben lluny en el temps, homes i dones

han compartit feina i lluites a les fàbriques i als carrers, a la nostra vila i arreu. A les pàgines de LA BURXA no hem volgut que passés el mateix i per això no només s'hi han seguit les activitats dels col·lectius de dones del barri sinó que s'hi han publicat articles en profunditat de temàtica feminista

MERITXELL SÁNCHEZ AMAT

Amb la fi de la dictadura va arribar l'activisme feminista al barri. El coneixement del cos femení, invisibilitzat i desvaloritzat secularment, i l'alliberament de la sexualitat de les dones van ser els temes que van centrar a l'inici la tasca de les Dones de l'Ateneu Llibertari i de la Vocàlia de Dones del Centre Social de Sants. Ambdós van néixer a la segona meitat de la dècada dels 70 en el si de projectes mixtos de lluita política i social.

Els anys 80 van suposar una davallada de l'activitat associativa en general i també de la feminista. Després d'uns anys d'estancament, a mitjan anys 80, el Centre Social va acollir dos nous col·lectius: el Grup de Dones Heura de Sants i l'Eix Violeta, que aprofundien en temes d'identitat, discriminació i autodefensa.

Sensibilitats diverses

De la revitalització dels moviments socials que van suposar les ocupacions al barri van néixer el 1996 Les Tenses, un grup feminista autònom que es reunia a l'HAMSA. El sexisme que es produïa a les cases i centres socials ocupats les va empènyer a encetar un treball de gènere. Cal destacar l'arxiu temàtic que van elaborar, que actualment es pot consultar al Centre de Documentació de la Ciutat Invisible. Del Casal Independentista Jaume Compte va sorgir Les Maules, Front Antipatriarcal, pels volts del 2000. Dona i treball, repartiment de la pobresa i història del patriarcat van ser alguns dels eixos de la seva feina.

Actualment, hi ha dues entitats al barri que treballen amb perspectiva de gènere. L'any 2000 va néixer L'Escletxa, Punt d'Informació sobre Violència Domèstica, situat un cop més al Centre Social. Aquesta entitat fa atenció a dones que pateixen maltractaments i prevenció de les violències de gènere mitjançant tallers, xerrades i un grup de reflexió. Creación Positiva, que es va traslladar a Sants el 2002, treballa en els àmbits de bar-

ri, ciutat i estat per millorar la qualitat de vida de les persones amb VIH i ho fa també amb perspectiva de gènere. Cal esmentar Les Diabòliques i el Grup de Dones del Centre Social. Les primeres són un petit col·lectiu informal nascut de la necessitat de compartir vivències. Les segones tenen una dècada de vida i després d'engegar projectes com el banc del temps està en guaret, mantenint l'elaboració de l'Agenda de les Dones com a principal activitat.

Treball conjunt i a diversos nivells

Els grups feministes del barri sempre han tingut dos àmbits d'actuació. El primer és el grup, amb formació interna, de vegades més teòrica i d'altres més vivencial. El segon és l'extern, amb propostes obertes a tothom i el treball en xarxa al barri, que tradicionalment se centra en la preparació dels actes del 8 de març (Dia Internacional de les Dones) i el 25 de novembre (Dia Internacional contra la Violència vers les Dones). LA BURXA ha recollit les activitats conjuntes que a partir de novembre de 2002 s'han organitzat per commemorar aquestes dates. Hi han participat dones de l'Assemblea de Barri de Sants i d'Endavant-

Acte contra la violència de gènere a la plaça Màlaga al febrer de 2004

ARXIU

Sants, Les Diabòliques, L'Escletxa, Creación Positiva i també Les Tenses i Les Maules fins a la seva dissolució. Arran de la preparació d'aquests actes van sorgir els sopars de dones i fins i tot la primera Sortida de Dones de Sants.

Així doncs, hi ha dones a Sants que segueixen organitzant-se i compartint vivències, aprenentatges i reflexions. Fer transversal el treball de gènere introduint-lo a la resta de col·lectius és l'assignatura pendent. Sants s'hi apunta?

Memòria antipatriarcal

ISABEL VILALTA

Recordar el feminisme dels anys 70 al barri em fa pensar en moltes vivències intenses que van marcar la meua vida.

La participació al grup de dones de l'Ateneu Llibertari va ser, en el meu cas, el resultat de la presa de consciència de la situació que patia com a dona i l'inici d'un camí ple de descobriments, complicats, lluites, solidaritats, i sobretot ho vaig viure amb una sensació de con-

querir com a dona moltes llibertats que fins al moment tenia anul·lades.

Les trobades del grup per parlar de la nostra sexualitat, l'autoconeixement del nostre cos, els mètodes anticonceptius, la maternitat, sembla vist ara molt normal, però en aquells moments (i havent rebut una educació molt repressiva, amb un pes molt gran de la religió on les dones no teníem sexualitat, ni cos, ni ànima, ni tampoc drets) era trencar i rebel·lar-te contra quasi tot: la família, la parella, els companys revolucionaris i també, per desgràcia, amb moltes dones, començant per la pròpia mare. Compartir tot això, em va fer canviar la relació que fins llavors tenia amb les dones, em va fer establir una connexió que ja no he perdut.

Les xerrades i els debats al barri per intentar conscienciar més dones per lluitar pels nos-

tres drets, per ser més independents dels homes i, en definitiva, per ser més lliures, també em va fer conèixer dones amb realitats diferents, a les quals vam donar la nostra solidaritat oferint informació de planificacions familiars, adreces per avortar, assessoria jurídica, preparació per al part, etc.

Especialment en el cas de l'avortament, recordo la por i l'angoixa de les dones davant la soledat, amagant-se dels pares o de la parella, i havent d'assumir el risc tant per a la salut com per la possible repressió que comportava la clandestinitat de l'operació. També recordo el treball conjunt amb dones del barri d'altres ideologies, en un context polític molt sectari.

Van ser uns anys que, com a dona, vaig viure molt apassionadament per la riquesa d'experiències i pels canvis d'esquema de vida que em van suposar.

Retratant el nou veïnat

GEMMA PARERA ÀLVAREZ

Sants-Montjuïc és el segon districte de Barcelona amb més població estrangera: gairebé un 18% dels seus habitants són d'origen estranger, situant-se per sobre de la mitjana de Barcelona (un 16%) i de la de Catalunya (un 11%), però per sota del 38% de Ciutat Vella. També ha estat un dels districtes on més ha crescut la immigració en el darrer any, amb un increment del 15%, tot i que per darrere de Nou Barris, Sant Andreu i Sant Martí.

Cal tenir present que el 18% d'immigrants de Sants-Montjuïc es distribueix desigualment pels diversos barris: són el Poble-sec i la Font de la Guatlla els barris que concentren el gruix de la immigració al districte. De fet, es pot afirmar que, al Poble-sec, una de cada quatre persones que hi viuen és estrangera.

Respecte de les nacionalitats, predomina el col·lectiu d'equato-

rians, seguit del de marroquins i el de peruans. Els homes superen molt lleugerament les dones i l'edat mitjana és de 30 anys.

En què treballen els i les immigrants que viuen a Sants?

Segons mostren les dades sobre Barcelona, que recullen també la realitat del districte de Sants-Montjuïc, laboralment la major diferència entre el col·lectiu de treballadors autòctons i el d'estrangers es troba en el sector de la construcció: en termes percentuals, les persones estrangeres dupliquen les autòctones. D'altra banda, el servei domèstic és un sector que aplega moltes dones immigrants, cosa que, segons un estudi presentat aquest mes pel Fons de Població de les Nacions Unides, obre les portes a la inserció laboral de les dones immigrants, però les exposa a mals tractes i explotació. Una altra qüestió important, que no queda reflectida en les dades estadístiques, és l'elevada presència de persones immigrants en l'economia submergida, la qual obre les portes a la sobreexplotació, ja que el treballador o treballadora es troba indefensa davant l'impagament del salari o condicions laborals extremes.

Un dels problemes que tenen les persones immigrants a l'hora de cercar feina és el desconeixement de l'idioma. Els Centres de Formació de persones Adultes són un espai on poden aprendre, de forma gratuïta, el català i el castellà, un element clau de cara a la seva inserció laboral i social. Cal destacar que, si bé la Zona Franca i el Poble-sec disposen d'aquests centres, no és així als barris de Sants, Hostafrancs i la Bordeta.

Una altra de les sortides laborals per a la població immigrant és l'autocupació. Cada cop hi ha més presència al barri de negocis oberts per població immigrant. Alguns d'aquests negocis formen part del que s'anomena *economia ètnica*, és a dir, iniciatives empresarials en què diversos aspectes claus del negoci, com la localització, la inversió, la mà d'obra, les pautes de venda, la publicitat... estan estretament lligats a la cultura i la identitat dels seus promotors i clients i a les xarxes socials de la comunitat immigrant. El fet que aquest tipus de negocis sigui cada cop més present indica que la població immigrant té capacitat emprenedora i demostra la seva voluntat d'arrelament a la ciutat.

Tancament de persones immigrades a Can Vies al maig de 2005. ARXIU

Quin nivell de formació tenen?

El nivell de formació de la població autòctona i el de la població estrangera a Barcelona no difereix gaire, mentre que si ho mirem des de la perspectiva laboral, les persones immigrants ocupen les feines menys qualificades. Això indica que el fenomen de la sobrequalificació (una falta d'adequació entre el nivell de formació i l'ocupació que es té), si bé és generalitzat entre la població, afecta de forma especial a la població immigrant, a

causa de la dificultat d'homologar els estudis cursats en el país d'origen i per un efecte de discriminació en la contractació.

L'augment de la població immigrant al districte es tradueix també en un augment de la població escolar immigrant o filla d'immigrants. Aquest creixement no és homogeni, sinó que es concentra en determinades escoles, especialment al CEIP Perú, on l'alumnat immigrant suposava un 84% el curs 2003-2004.

Immigració: una realitat nova?

arribada el 1947 Lina Marzal i Canós (Moncofa - la Planal)

Per què vas venir a Sants?

Vaig venir perquè al poble no deixaven treballar el meu pare. Ell sempre havia estat pescador, però amb les seves idees polítiques no el deixaven sortir amb la barca, per si fugia pel mar. Els meus pares havien estat el primer matrimoni civil de Moncofa quan es va establir la República. El meu pare se'n va anar a la guerra, només començar, voluntari, amb una nena de 2 anys i la dona embarassada de pocs mesos. Era tot un personatge i al poble sempre l'estaven denunciant, no parava d'entrar i sortir de la presó. L'ambient era intolerable i ell, a Barcelona, hi tenia un germà que l'encoratjava a traslladar-se a la gran ciutat.

Què t'hi vas trobar?

Molta gana. Ens vam instal·lar en un "hortet", un petit terreny dels que hi havia al costat de la Gran Via. A més de plantar-hi tot el que es podia, hi vàrem fer una caseta, on vam viure cinc anys, del 1947 al 1952.

Com et vas adaptar?

Molt bé, vaig fer moltes amigues, em vaig casar i hi visc molt contenta.

arribada el 1964 Carmen, de Seron (Almeria)

Per què vas venir a Sants?

Vaig venir d'Almeria amb la meua tieta, i vaig posar-me a treballar al bar de la seva família a Sarrià. Tenia 13 anys, i em posava a damunt d'una caixa de cervesa per arribar a la pica. No guanyava gaire, però almenys podia enviar alguns diners a la meua família, que es va quedar al poble. No és que passessin gana, perquè eren agricultors, però no es disposava de diners. Vuit anys més tard vaig conèixer el meu marit i vam decidir obrir un bar. Vam venir a Sants, perquè és on vam trobar local.

Què t'hi vas trobar?

A Barcelona tot era molt gran, jo al meu poble no havia vist mai una tele, i de coxes en vàiem de pasques a rams. Vaig haver de treballar molt, i els 28 anys que hem tingut el bar Manolo han estat de molta feina. Fèiem 16 hores diàries, i els diumenges tançàvem i sortíem. Ens fèiem sobretot amb els clients, és clar.

Com t'has adaptat?

Sants m'agrada molt. Hi he viscut més part de vida que a Almeria. Ja sóc d'aquí.

arribat el 2005 Bilal Ahmed (Pakistan)

Per què vas venir a Sants?

Vaig deixar el Pakistan fa un any i vuit mesos. Aquí guanyo poc, però encara menys allà, s'ha de treballar el doble, tot està molt car, sobretot la vivenda... Des de petit m'agradava molt Europa, ho veia a la televisió i m'agradava tot, sobretot la roba... Vaig venir amb la idea de tenir un negoci, i treballar molt. Després de viure al Paral·lel treballant aquí, vaig decidir venir a viure al barri. La gent m'agrada molt.

Què t'hi has trobat?

A Sants, i a Barcelona en general, trobo que tot està molt ben organitzat, com el banc, per exemple. Tot-hom t'atén molt bé i sap escoltar.

Com t'has adaptat?

Tinc alguns amics d'aquí, però em moc molt més amb gent del meu país. Parlo molt poc castellà, i clar, és difícil relacionar-me amb gent d'aquí. Vull aprendre bé castellà, fer algun curs, potser, i després el català. Però trobo que el català és molt difícil.

Com ens veu la gent?

Kike i Enric
veïns de la
Bordeta

A LA BURXA hi puc trobar informacions que m'afecten directament i penso que dona una versió més propera al barri que els altres mitjans de comunicació. A més, trobo que és un diari veraç, el que hi surt m'ho crec, no com als diaris normals, on de vegades hi ha notícies que coneixes i que veus que no les expliquen bé. Amb el pas del temps hi ha més modernitat en la maquetació del diari. M'agrada el color i que hi hagi seccions més diverses, tot i que hi trobo a faltar alguna cosa referent als esports. També m'agrada que trobes LA BURXA a llocs on no t'ho esperes, a botigues que no tenen cap vincle amb els moviments socials. I això és important perquè quan veig una botiga on hi ha LA BURXA, la sento més propera a mi.

Nicola
membre del Casal
Independentista de
Sants i Maulets

Com a membre d'un col·lectiu del barri, penso que LA BURXA és important per donar resposta a un problema comú dels moviments socials. Els mitjans de comunicació de masses estan dirigits per uns interessos polítics oposats als nostres i per això, per molt que nosaltres fem actes, xerrades, que sortim al carrer, que mobilitzem a gent, que fem agitació, mai no aconseguim sortir-hi.

LA BURXA i altres mitjans com ella ens donen la veu, expliquen les coses des d'un altre punt de vista. A més, hi apareix gent que coneixes del barri, encara que sigui de vista, des d'algu de Diables a algú que està afectat per les vies.

Julià
director de la
biblioteca Vapor
Vell

És un plaer veure que des de la primera plana LA BURXA és un diari diferent i que vol informar-te de coses que no surten als altres mitjans i ho fa de manera valenta, entusiasta i continuada. És una necessitat quasi vital que hi hagi canals locals i canals independents perquè les persones es puguin construir elles mateixes d'una manera més lliure. Caldria veure, però, quin impacte real té LA BURXA. Sembla que aquestes iniciatives no tenen tanta implantació com voldrien. Evidentment, no es pot tenir tanta acceptació ni presència com els grans diaris perquè tampoc no es tenen els diners, però no sé quina és la relació entre l'esforç i el resultat real de cara a la gent.

Montse
antiga
col·laboradora
de LA BURXA

LA BURXA va néixer de gent de les cases okupades del barri (que hi vivia o que hi estava vinculada) i gent d'altres col·lectius. Teniem la sensació que s'estaven fent moltes coses al barri que no sortien enlloc i creïem que era important que se sabessin i que arribessin al màxim de gent possible. Per això vam crear el nostre mitjà de comunicació. Penso que LA BURXA com a mitjà de comunicació està molt bé, però potser hi trobo a faltar autocrítica, perquè en els moviments socials les coses a vegades no surten tan bé com voldríem. Em sembla positiu el canvi en els temes, ja que ara és molt més oberta que abans. Al principi estava més centrada en les cases okupades i el seu entorn i ara té un ventall de continguts més ampli.

Mossèn Vilamala
antic rector de la
parròquia de Sant
Medir

Sempre em va agradar que LA BURXA estigués a l'entrada de la parròquia perquè la gent pogués agafar-la, llegir-la i informar-se de tota la marxa que hi ha a Sants i que LA BURXA posa de relleu. Malgrat tot, jo no sempre me la mirava per la feina que tenia. LA BURXA du a terme una de les tasques més importants de la premsa que és la sensibilització. Cal obrir els ulls a la gent, que avui en dia va molt enfeïnada, interessa desvetllar les consciències perquè si la gent s'assabenta d'allò que passa pot reaccionar. A nivell formal, és un periòdic molt atapeït i la lletra és massa petita i jo ja tinc 77 anys. No entenc perquè avui en dia hi ha la tendència de fer lletra petita si la gent gran va en augment.

Yol
col·laboradora
de LA BURXA

Vaig començar a col·laborar a LA BURXA ara fa uns tres anys, fent la ressenya de cinema. Era clienta de l'Arran, agafava LA BURXA i va arribar un moment que vaig veure que el 80% dels articles estaven signats per la mateixa persona, un tal Sánchez. Vaig pensar que potser necessitava una mica d'ajuda i vaig començar posar-me en contacte amb la gent de la redacció. Ara hi ha molta més gent que al principi, penso que ha crescut i ha madurat. Amb tot, potser LA BURXA és una mica subjectiva, amb punts de vista una mica esbiaixats, però està bé que existeixin focus d'opinió més nostres.

Rosa i Pons
veïns i
membres de la
Comissió de
Veïns de la
Bordeta

Ens agrada LA BURXA perquè dona una visió juvenil. Al barri hi ha un munt de jovent molt maco que té moltes coses a dir i LA BURXA n'és el portaveu. És un mitjà de comunicació contundent i eficaç, que s'ha convertit en una eina per a Sants, la Bordeta i Hostafrancs per fer un contrapunt a la manca d'enginy del Districte. Es llegeix molt fàcilment i tot és interessant, excepte quan hi ha algun monogràfic, en què s'insisteix molt en un tema i es fa pesat. Valorem molt el muntatge. Quan s'ha participat en algun butlletí se sap l'esforç que costa, com n'és de difícil i el temps i les hores que cal invertir-hi.

Roger
membre de
l'Assemblea
del Centre
Social
Autogestionat
Can Vies

A Can Vies ens sentim LA BURXA molt nostra i no només perquè hi té la seva seu. LA BURXA dona una visió crítica dels esdeveniments que tenen lloc al barri i arreu. És una eina necessària perquè tota la premsa, tant escrita com audiovisual, està controlada per dos grups empresarials bàsics que són el BBVA i el Banco Santander Central Hispano, i la premsa local està controlada per partits polítics, el socialista en la major part. A banda d'això, també ens serveix d'altaveu als moviments socials del barri, que volem arribar al veïnat per incidir en el nostre entorn. 5000 exemplars gratuïts als comerços del barri és l'instrument més efectiu ara mateix per contrarestar el discurs únic que és la gran arma del sistema i l'estat.

Teresa
conserge del
Casinet
d'Hostafrancs i
de la Casa del
Rellotge

És un diari del barri, que parla una mica de tot i sobretot de coses que afecten els veïns. Està molt bé i és distreta. Penso que és important que existeixin diaris així perquè els diaris grans molta gent no se'ls llegeix. LA BURXA és més petita i com és gratuïta arriba a molta gent. Està aquí al Casinet i la gent la va agafant. Em serveix perquè m'agrada saber les coses del barri i per la meua feina la gent pregunta i em cal estar informada.

Entra al col·lectiu d'amics i amigues de

la Burxa

Les subscripcions a LA BURXA compliran dos objectius: fer-la arribar allà on la seva distribució no arriba i contribuir econòmicament al seu manteniment. Es pot fer de diverses maneres: mitjançant correu convencional, per domiciliació bancària o manualment. Així que ja saps!

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Nom _____
 Cognoms _____
 Carrer i número _____
 Codi Postal _____ Població _____
 Telèfon _____ DNI _____
 Vull rebre LA BURXA a casa

Amic amiga de LA BURXA 3 euros/mes (36 euros l'any)	Col·laboració anual amb LA BURXA 5 euros/mes (60 euros l'any)	Aportacions voluntàries a LA BURXA _____ euros (escriure amb claredat)
---	---	--

Caixa/Banc _____
 Adreça _____
 Població _____
 Nom del titular _____
 CODI ENTITAT
 CODI SUCURSAL
 CODI SEGURETAT
 NÚM DE COMPTE
 Es prega que entregueu fins a nova ordre els rebuts que presentarà LA BURXA
 Data _____ Signatura _____

l a c a n ç ó

En Lelo

Aquesta és una cançó mítica dels també mítics Fuxan Os Ventos (cançó folk tradicional gallega). Parla de la repressió que va patir el món rural gallec, quan se'ls obligava a parlar en castellà. Fuxan os ventos es fundà l'any 1972 i la cançó és del 1976. Aquí us la presentem traduïda del Gallec.

Cap a on vas, Lelo, amb la rotllana de ferro,
amb el dia que fa, de matinada,
i amb roba nova i uns llibres vells,
i les teves sabates velles plenes de fang?

Vaig a ser un altre cop aquell quadra.
Dels dies d'escola, aquest és el primer.
Estudiaré, tindrem mestre,
perquè demà sigui un home de profit.

Com t'ha anat? Explica'm fill meu,
segur que avui ja portes profit.
Bah! no és res, jo no entenc, ja que sens dubte
que no entra al meu cap.
No se de què parla el meu mestre.

Diu que vostè es diu *abuelo*,
la meva mare es diu *madre* i el terra, *suelo*.
També amb la mà dóna cops al cap a tort i a dret,
si dius que és negre en comptes de *negro*.

De ben segur que demà no vaig al col·legi,
jo no entenc, no serveixo per a això.
Llengües estranyes, estranyes tonteries
del que és meu no parlen,
parlen de llunyanies.

Per endurir les mans llaurant el camp,
encara no és necessari aquest mestre.

r a c ó h i s t ò r i c

Refugis (primera part)

"Atenció, barcelonins, hi ha perill de bombardeig, aneu amb calma i serenitat als vostres refugis, que la Generalitat vetlla per vosaltres". Aquest era el missatge que, gravat en un disc de vinil, es podia escoltar pels carrers de Barcelona durant la Guerra Civil i que generalment anava seguit d'un bombardeig sanguinari sobre la ciutat. I dic *generalment* perquè en algunes ocasions aquest disc de vinil va jugar males passades, com quan algú es va equivocar de cara del disc i va punxar la que anunciava la fi del perill enmig d'un bombardeig; o quan el disc es va ratllar amb la frase final, sonant només "per vosaltres, per vosaltres" mentre queien les bombes a la ciutat.

Tristament Barcelona fou pionera en els bombardejos aeris sobre poblacions civils, i va ser el precedent i el camp d'entrenament per a nazis i feixistes en la posterior segona guerra mundial.

Hem d'intentar situar-nos a la mentalitat de l'època i pensar el xoc que aquells bombardejos suposaven per a uns ciutadans acostumats a uns fronts de guerra allunyats de la població. El front de guerra esdevenia total, i la societat es veia plenament immersa en el conflicte.

La defensa de Barcelona era certament difícil, ja que els italians dominaven l'illa de Mallorca, que ràpidament van convertir en una base aèria per atacar la capital catalana. Desde l'illa es podien realitzar atacs molt difícils de detectar, ja que els avions sobrevolaven el mar.

Davant d'aquesta realitat, i amb un Ajuntament i

una Generalitat que tot i fer els possibles no podien garantir la seguretat de tots els veïns de la ciutat, l'única solució que es va plantejar viable fou l'autoorganització dels veïns. Veïns de tota la ciutat s'uniren per fer, amb pic i pala en mà, els seus propis refugis. Això fou especialment efectiu en barris obrers, amb una forta tradició d'associacionisme, com és el cas del nostre.

Es calcula que a Barcelona, una ciutat que superava llargament el milió de persones, es van aixecar més de mil refugis. Per tal que us feu una idea de la força del treball veïnal, només cal esmentar que el nombre de refugis edificats per l'Ajuntament fou de 35.

Pel que fa als materials emprats, cal destacar també l'aprofitament, en un temps de mancances, de tot allò que pogués valdre. Sens dubte foren de molta utilitat les runes de les esglésies cremades per protegir-se de les bombes que queien del cel, però també les llambordes que habien servit per aixecar barricades durant els primers contenciosos i les vies del tramvia com a bigues.

Poca gent creia, com a mínim en un principi, que aquella guerra duraria tant de temps, així que molts dels refugis, especialment aquells construïts per les institucions, foren pensats per poder ser reaprofitats en el futur com a altres coses, ja fossin clavegueram, banys públics, aparcaments municipals i fins i tot biblioteques subterrànies. Desafortunadament, la realitat fou una altra.

Agus Giralt

un tomb pel diccionari

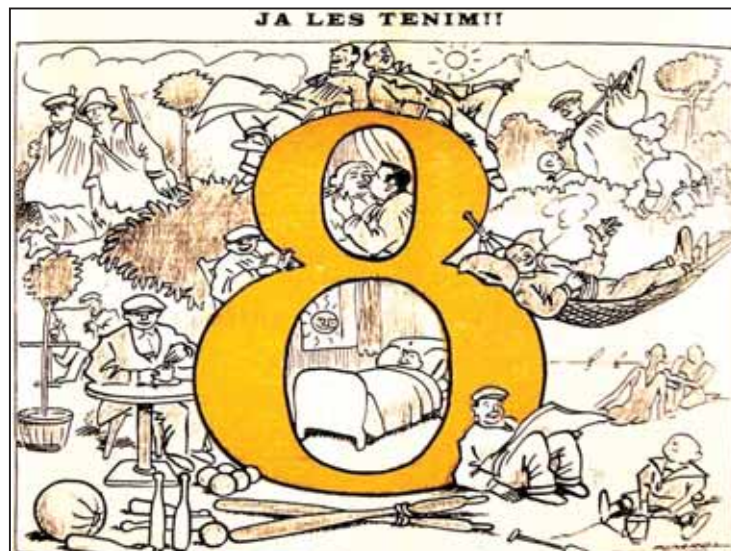
Caliquenyo

La ciutat de Cali, de Colòmbia, dóna nom a aquest 'cigar prim i dur de tirar', tal com el defineix el diccionari. Encara que actualment no sigui cert, es diu caliquenyo per indicar que està fet a Cali, de la mateixa manera que el cigar havà és elaborat a l'Havana. Hi ha molts noms com aquests, que vénen de l'Amèrica llatina cap a nosaltres. Però també n'hi ha que viatgen de Catalunya a les Amèriques. En diversos països sud-americans, un paper de barba es diu *capellades*, atès que la majoria d'ells eren fets en aquesta població de l'Anoia i duïen aquest nom a la filigrana.

DCELC, II, 429

Memòries gràfiques

Les vuit hores

Tot i que les condicions laborals del treballador eren força dures, així celebrava *La Campana de Gràcia*, el 4 d'octubre de 1919, la victòria laboral de les vuit hores. Avui en dia, les victòries les celebren altres, ETT, patronals, multinacionals i fins i tot alguns sindicats verticals camuflats. La precarietat avança i ja voldrien molts poder gaudir d'una jornada de vuit hores.

mon verd

· DISTRIBUCIO PRODUCTES ECOLÒGICS
I DE COMERÇ JUST
· COOPERATIVA AUTOGESTIONÀRIA
· ECONOMIA SOCIAL ALTERNATIVA

c/. Avila, 71-75 àtic
08005 Barcelona
Tel: 93.485.5596 Fax: 93.485.5609
monverd@retemail.es

Fem una gran pinya?

CASTELLERS
SANTS

Castellers de Sants

C/ Vallespir 28. www.borinots.org

EL LOKAL

associació cultural El Raval

llibres
contrainformació revistes
música
samarretes
pedaços...

horari:
matins, de dimarts a
divendres de 10.30 a 14h
tardes, de dilluns a
dissabte de 17 a 21h

c/de la Cera 1bis 08001 Barcelona
Tel: 93 329 06 43 Fax: 93 329 08 58
ellokal@pangea.org

ROBA DE CARRER

WWW.RESISTENCIA.CAT

IMMIGRANTS en primera persona

De Kiiv a Sants, via Argentina

La història de la meua família recorre, al segle XX, tres continents i una desena de països. Els meus besavis vivien en petits pobles prop de Kiiv, fins que el 1917 va esclatar la revolució bolxevic. Gran part d'Ucraïna va quedar sota control de l'exèrcit blanc protsarista que va portar a terme un nou *program* (persecució dels jueus). Però aquest cop la persecució va ser més ferotge, potser a causa de la llarga guerra, la fam i la suposada vinculació de molts jueus amb els bolxevics. I els meus besavis van iniciar un llarguíssim viatge creuant Europa i l'Atlàntic per arribar a l'Argentina, la gran terra d'acollida de la rica Pampa, on van arribar de petits els meus avis i van néixer els meus pares.

Però en arribar a l'adolescència els meus pares van tornar a patir persecucions. En aquest cas, per la seva militància política en els moviments que volien estendre la pràctica del Che arreu d'una Llatinoamèrica marcada per la fam i la injustícia. La dictadura militar de Videla va derrocar el 1976 la corrupta i inestable democràcia argentina, i la meua família visqué l'empresonament d'un tiet i la mort d'un altre en l'assalt a una caserna militar. Els meus pares van haver de fugir en el context d'un continent governat per dictadures i plagat de desparicions de detinguts polítics. De forma clandestina van passar a l'Uruguai i el Brasil, des d'on van marxar a Israel, l'únic estat que els deixava entrar sense papers.

Però els meus pares tampoc volien quedar-se en un país que ocupava territoris i vivia en guerra constant amb els seus veïns. En ser cridat al front el meu pare va agafar els pocs estalvis que tenien i va fer un nou viatge a la recerca d'un lloc per viure. Va anar des de París a Veneçuela, per finalment arribar a la Barcelona de la post-transició, on va decidir que hi havia prou tranquil·litat, mar i gastronomia per assentar-s'hi. I és gràcies a aquest cúmul de casualitats, guerres, militàncies i persecucions que avui en dia intento viure i estar compromès amb un barri com Sants.

ALEX TISMINEZKY

SEPC, units per construir un ensenyament de qualitat

Fa uns cinc mesos el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) es presentava a les aules del nostre país fruit de la unió entre la Coordinadora d'Estudiants dels Països

Catalans i l'Alternativa Estel. L'objectiu de la fusió queda resumit en els cartells del nou sindicat: "Units per construir l'ensenyament popular, públic, català, antipatriarcal i de qualitat"

LAIA SOLDEVILA,
MEMBRE DEL SEPC

El passat 1 de maig finalitzava a Sueca (Ribera Baixa) el procés de confluència de les dues organitzacions estudiantils de l'esquerra independentista. Amb l'aparició del SEPC, l'Alternativa Estel i la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans (CEPC) materialitzaven una aposta per la unitat que duia més de dos anys gestant-se. Així, la fusió d'aquestes organitzacions agrupa en un sol sindicat més de mig miler de militants, repartits entre les 14 universitats

públiques del país i un centenar d'instituts. El SEPC pretén ser l'eina de referència dels i les estudiants a tot l'àmbit dels Països Catalans.

Els orígens del sindicat

En aquest sentit, el SEPC compta amb una llarga tradició de sindicalisme estudiantil. Des dels inicis dels anys 80, amb l'aparició a Barcelona de l'Assemblea d'Estudiants Independentistes d'Universitat (AEIU), diferents organitzacions han tingut un paper actiu a les universitats i centres de secundària. El Sindicat d'Estudiants té una herència de més de 20 anys de treball a les aules. Durant aquest temps s'han anat prioritant les reivindicacions de les quals avui en porta bandera el SEPC: l'ensenyament públic i de qualitat, les classes en català i l'educació sota paràmetres no sexistes, principalment.

L'objectiu d'aquesta unió és canalitzar tots aquests anys d'esforços en un sindicat comú. El sindicat també es proposa, a curt termini, ampliar les col·laboracions amb la resta de la comunitat educativa per posar sobre la taula algunes de les problemàtiques del nostre model d'ensenyament. La seua intenció és analitzar,

des d'una òptica estudiantil, les reformes espanyoles, franceses i europees que afecten més directament l'educació, i promoure-hi alternatives vàlides. Així, és una prioritat important consolidar una xarxa de coordinació estudiantil no només dins dels Països Catalans, sinó també a escala europea.

Sindicat nou, lluites antigues

D'aquesta manera, tant l'Alternativa Estel com la CEPC ja han estat treballant en aquesta línia. És per això que el nou sindicat hereta també antigues lluites com la crítica a la Llei orgànica d'universitats (LOU), l'oposició a la implantació del procés de Bolonya, la lluita contra el contracte de primera ocupació (CPE) i les mobilitzacions contra la ja aprovada Llei orgànica d'educació (LOE). El SEPC, però, també focalitza una part molt important de la seua feina en les tasques concretes d'instituts i universitats. Així, es vol promoure el debat sobre el finançament dels centres privats i concertats de grau mitjà, la laïcitat dels instituts i, ja en l'àmbit universitari, la progressiva participació d'empreses privades a les universitats i el poc poder de decisió que tenen els estudiants

en els òrgans universitaris.

Per tal d'abraçar tots aquests àmbits d'actuació, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans ha dividit la seua tasca sota cinc adjectius que defineixen les característiques que hauria de tenir l'ensenyament del nostre país segons el sindicat: popular, públic, català, antipatriarcal i de qualitat. En aquest sentit, el SEPC vol promoure el treball sindical a través de cinc eixos clars que serveixen, d'una banda, com a formació i debat intern entre els militants per aprofundir en les múltiples temàtiques estudiantils que els afecten. De l'altra, la intenció és traslladar aquest treball als diferents agents de l'àmbit educatiu oferint-los una proposta alternativa a l'actual sistema d'ensenyament.

Però aquesta és una tasca a llarg termini que exigeix un treball ferm i constant d'anàlisi crítica del context educatiu dels Països Catalans i també de l'àmbit europeu. Per aquest motiu, el SEPC s'uneix per ajudar a construir un ensenyament de qualitat per als alumnes d'avui i, sobretot, per als alumnes de demà.

Per a més informació:
www.sepc.cat

Cartell a través del qual es dona a conèixer el nou sindicat d'estudiants.

EL RACÓ DEL CASAL

Regionals, un cop més

Els qui creiem en la independència no com a tàctica conjuntural i oportunista, sinó com a estratègia política per preservar l'existència de la nació catalana i aconseguir una societat sense privilegis de classe ni injustícies socials, ens tornem a trobar en una situació incòmoda: les eleccions regionals al Parlament català. Per Tots Sants potser alguns i algunes anirem al cementiri a recordar els nostres difunts, però també anirem a votar. Crec que no ens equivocarem si afirmem que la gran majoria d'independentistes convençuts i votem ho fem per ERC. Potser al darrer minut, de mala gana i amb mala consciència, però ho fem. No tots, és clar. Sempre hi ha altres opcions, amb tots els respectes, més pintoresques com ara Estat Català. O bé votar en blanc, o l'opció també còmoda i respectable de quedar-se a casa.

Però el més preocupant és que un cop més a les urnes no hi concorre cap opció que ens representi amb claredat. Resulta frustrant i decebedor que l'opció de l'independentisme combatiu estigui orfena de formacions polítiques. I no perquè creguem massa o gens en el muntatge democràtic burgès, sinó perquè, com passa en un altre indret de l'Estat, com a mínim es pugui visibilitzar la nostra presència a la societat clarament i mediàticament. La nostra lluita, moltes vegades sorda però constant, es mereix quelcom més. Cal sortir a la llum i poder explicar-nos amb micròfons davant. Però per a això fa falta una organització que ara per ara no existeix.

Així doncs, l'1 de novembre, guanyi qui guanyi, tornarà a ser un dia trist per a nosaltres. Serà un d'aquells dies que s'espera que passin ràpid. Les alegries dels guanyadors i les justificacions dels perdedors no faran res més que recordar-nos que hem de continuar la brega perquè, com diu la cançó: "Tot està per fer i tot és possible".

CASAL
INDEPENDENTISTA

Peluqueria Lliure

NO TANQUEM AL MIGDIA

Plaça d'Osca 7-11, LOCAL 4
08014 Sants, Barcelona

Tel. 93 298 83 35

LAMPISTERIA Román

INSTALLACIONS I REPARACIONS
D'AIGUA, GAS, ELECTRICITAT I
CALLEFACCIÓ

Avinguda Diagonal, 148 - Telèfon 422 94 27 - 08014 BARCELONA

FELICITA A LA BURXA EN LA
CELEBRACIÓ DEL NÚMERO 100

avançant amb la comunicació popular

felicitats BURXA

www.propaganda-pel-fet.cat

Sants 3 Ràdio

Som la teua ràdio

103.2 FM

www.sants3radio.cat

Telèfon 93 298 19 19 Fax 93 422 77 87
Carrer Constitució 17, 7a i 8a planta.
08014 Barcelona

ESPAI DE TREBALL

El Salari (I)

El salari és la totalitat de les prestacions econòmiques que rebem, en diners o en espècie, a canvi del desenvolupament professional dels nostres serveis laborals. Aquestes prestacions poden retribuir el treball efectiu, sigui quina sigui la forma de la remuneració (salari base, complements o compensacions) o els períodes de descans computables com de treball.

Es a dir, es consideraran dins del salari la retribució dels períodes de descans com són els dies festius, els caps de setmana i les vacances, períodes durant els quals no es desenvoluparà cap mena de tasca professional.

El que anomenem salari integra igualment remuneracions que poden retribuir efectes col·lectius com la participació en beneficis de l'empresa. I hi ha components del salari, com ara les comissions de vendes i les primes de producció, que no retribueixen directament l'esforç del treball en si mateix, sinó més aviat l'èxit de l'operació.

Davant del dubte de quines són les parts integrants del salari, els jutjats i tribunals de la jurisdicció social han establert la presumpció que tot allò que percep el treballador és salari, mentre no es demostrï el contrari. Això correspon a qui interressi demostrar el contrari.

MARC
FAUSTINO VIDAL
Consultes:
laburxa@laburxa.org

Mobilitzacions pel dret a un habitatge digne

Pels voltants de març de 2006, un mail i sms anònims van començar a difondre's de manera espontània i massiva: "14 de maig, asseguda pel dret a un habitatge, passa-ho". Milers de persones van acudir a

la cita a diverses ciutats de l'Estat espanyol, amb tota mena de pancartes improvisades, sense cap organització 'tradicional' al darrere: ni plataformes, ni assemblees prèvies, ni cartells

ADA COLAU, ASSEMBLEA POPULAR PER UN HABITATGE DIGNE

A partir d'aquella primera asseguda, a Barcelona molta gent va voler continuar. Moltes persones que no es coneixien prèviament es van coordinar i van mantenir la convocatòria d'asseguda cada diumenge a la plaça Catalunya. Des d'aquestes accions es va impulsar una nova convocatòria estatal per al 2 de juliol, que a Barcelona va resultar un èxit: unes 2.000 persones van sortir al carrer en una manifestació festiva i plena de contingut. En aquest context, es va consolidar la recent creada Assemblea Popular per l'Habitatge Digne de Barcelona, que no ha parat de créixer (amb un promig actual de 40 persones assistents) i que no ha deixat de reunir-se ni una sola setmana, fins i tot durant l'agost, concentrant totes les seves energies en la següent convocatòria: la manifestació i acampada del 30 de setembre a plaça Catalunya.

L'assemblea, on participa gent molt diversa, de moment no ha elaborat cap manifest, però té una única reivindicació ben clara: que s'acompleixi l'article 47 de la Constitució espanyola, on es diu que les institucions hauran de governar per tal de garantir el dret universal a un habitatge digne evitant. La referència a la Constitució podria semblar ingènua o moderada, però en realitat és radical, en el sentit més originari del terme: va a l'arrel del problema, dient que s'exigeix fer efectiu el dret universal a un habitatge digne, sense matisos ni excuses. No es tracta de pidolar cases ni de construir uns quants pisos més de protecció oficial: es tracta d'emprendre mesures estructurals que facin que l'habitatge deixi de ser una mercaderia i passi a ser un dret efectiu. Fins que això no sigui així, l'assemblea ha decidit que no pararà.

Manifestació del passat 30 de setembre. INDYMEDIA

ge digne evitant. La referència a la Constitució podria semblar ingènua o moderada, però en realitat és radical, en el sentit més originari del terme: va a l'arrel del problema, dient que s'exigeix fer efectiu el dret universal a un habitatge digne, sense matisos ni excuses. No es tracta de pidolar cases ni de construir uns quants pisos més de protecció oficial: es tracta d'emprendre mesures estructurals que facin que l'habitatge deixi de ser una mercaderia i passi a ser un dret efectiu. Fins que això no sigui així, l'assemblea ha decidit que no pararà.

La propera cita: 15 d'octubre

Amb la manifestació i acampada del 30 de setembre i sota el lema "No tindràs una casa en la puta vida", el

nou moviment inaugura un nou cicle de protestes que tindran la seva propera cita el 15 d'octubre, data en què està prevista una cimera de ministres d'habitatge de la Unió Europea, a Barcelona. La ministra d'habitatge espanyola, la senyora Trujillo, es presentarà davant els altres països europeus com a model a seguir en matèria de política d'habitatge. Al carrer, milers de persones desmentiran aquesta política modèlica, manifestant que "des de les seves cimeres no es veuen els nostres problemes" i que, si les coses segueixen tal i com estan, amb l'actual xarxa de complicitats entre bancs, immobiliàries, constructores i institucions públiques, "no tindrem casa en la vida".

Abans, durant i després d'aquestes protestes, l'assemblea seguirà treballant en com afrontar de manera col·lectiva la problemàtica de l'habitatge en reunions setmanals obertes a tothom, amb una única i explícita excepció: no s'accepten partits ni sindicats. Queden exclosos intents de cooptació, usos partidistes i electoralistes com els que es van veure en les protestes contra la guerra de l'Iraq.

Tots i totes sabem de què estem parlant: tota Espanya és Marbella.
<http://bcn.vdevivienda.net>

Èxit rotund de la convocatòria per l'habitatge digne

Entre 10.000 i 15.000 persones es van manifestar el dissabte 30 de setembre pel dret a l'habitatge. L'Assemblea Popular per un Habitatge Digne va preparar diversos actes a la plaça Catalunya

durant tot el cap de setmana, entre ells una acampada, que va ser desallotjada pel Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana, tot i que no generava cap molèstia ni als vianants ni al trànsit.

Cartell convocant a la manifestació.

LA BORDETA, MON AMOUR

La Bordeta: cursa d'obstacles

Aquest any l'arribada de la tardor (i l'estiu anterior) ens ha agafat enmig d'una explosió d'obres. Això és el resultat d'una estratègia municipal de concentrar-les i fer-les totes alhora barri a barri.

Tenim la remodelació parcial del carrer Parcerisa (després de vuit anys d'espera), l'eixamplament de voreres del carrer Constitució, la plaça inacabada de Rosend Arús, obres a la Riera Blanca, etc. Almenys totes aquestes han de servir per millorar una mica l'urbanisme del barri.

Altres, però, com les de la construcció del calaix, no ens fan cap il·lusió: passos sota vies tallats, carrer Jocs Florals panxa enlaire, accessos al cinturó tancats, estacions de metro sense servei, el bus 72 que es desvia sota el cinturó i cal anar fins la plaça Cerdà. Fins i tot, molts veïns ens han vingut a preguntar què és el mur que estan construint a sobre les vies del tren. La resposta és que és la paret mitjanera del calaix. De 14 metres com vàrem dir, i no de set com va dir l'Ajuntament. A més estem envoltats d'altres obres menors i d'altres col·laterals com la Ciutat Judicial i la Gran Via.

Tot plegat està convertint el nostre barri en un espai on es fa difícil viure i bellugar-se. I la nostra pregunta és: calia fer-ho tot ara? L'actuació municipal, a més, sembla haver afegit la manca de neteja i l'acumulació de brutícia a la Bordeta com un càstig diví per ser mal veïns.

Piïtor per ells, nosaltres tenim memòria.

COMISSIÓ DE VEÏNS DE LA BORDETA

FESTA MAJOR JOVE
Les corts '06
200 anys de festa major

<p>Dimecres 11 octubre Koartada Knock Down Strombers Jaleo Real</p>	<p>Divendres 13 octubre La mata negra En Belda i el conjunt Badabadoc</p>	<p>Dissabte 14 octubre Undersiegre Kiss-T Malagana Mallacán</p>
--	--	--

Tots els actes es fan a la plaça Sól de Baix

L3 Les Corts

www.festamajorlescorts.tk

BSTV. Un projecte de comunicació audiovisual

TV.BARRISANTS.ORG • SANTS

Durant aquestes festes vàrem veure néixer un nou projecte de comunicació al barri, BarriSants Televisió.

Quan parlem de BSTV, parlem d'un canal de televisió a la carta per internet. Això, traduït a un llenguatge més planer, és descriure un canal on pots veure els seus continguts quan tu desitgis. En aquest hi trobareu apartats musicals, amb videoclips i con-

certs, reportatges, notícies, art, cinema, etc. Els continguts són ampliat amb relativa freqüència, però esperem poder oferir una regularitat que ens perme-

filmar les notícies, esdeveniments significatius dels que manquen testimonis habitualment, o que cerquem els vídeos que tingueu als vostres arxius,

vacances de l'estiu i pot servir d'altaveu o de denúncia segons sigui el cas.

Es tracta d'un projecte innovador, perquè la tecnologia emprada és molt nova i avançada. Una tecnologia que només alguns mitjans de comunicació com Vilaweb i

E-notícies, entre d'altres, utilitzen en aquest moment.

Aquest canal de televisió només es pot veure mitjançant internet, i el trobareu a l'adreça <http://tv.barrisants.org>.

TV.barrisants.org

tria fins i tot la possibilitat d'oferir un noticiari de forma periòdica. Les col·laboracions són benvingudes i per això us convidem que, càmera en mà sortiu, a

perquè nosaltres puguem fer-les públiques.

Així, totes podrem descobrir que la càmera serveix per a alguna cosa més que per filmar les

Mig miler de persones a les Jornades de L'Accent

LACCENT.INFO • SANTS

Per celebrar el quart aniversari d'aquesta publicació quinzenal que es distribueix arreu dels Països Catalans, L'Accent va organitzar el 15 i 16 de setembre les seves primeres jornades. Una taula rodona les va inaugurar, al Centre Social de Sants, on es va convidar Jon Juaristi, director del diari basc Gara, i Laura Bergés, de l'Assemblea de la Comunicació Social de Catalunya. En nom de L'Accent, Laia Altarriba va repassar els canvis en el panorama de comunicació alternatiu català dels darrers anys. L'acte va servir per presentar la nova pàgina web del projecte, que es pot consultar a www.laccent.info.

El dissabte va tocar el torn a la festa. L'Espai Alliberat per la Cultura Bahía va acollir fins a set formacions i cantants que van omplir l'escenari des de les sis de la tarda. Feliu Ventura, els Pirat's i membres d'Obrint Pas són alguns dels artistes que van participar en un acte on hi va acudir mig miler de persones i en el qual es repartia un exemplar de l'anuari de la publicació, que s'acabava d'editar.

La nota negativa de les jornades la van posar els Mossos d'Esquadra, que van irrompre el dissabte al matí al Bahía, com s'ha explicat a la pàgina 5.

Excompanys de Puig Antich rebutgen 'Salvador'

1000 SA • SANTS

El dijous 21 de setembre, un grup d'exmembres del MIL, l'OLLA i el GARI varen fer una presentació pública del manifest "Salvador, una mortalla de luxe per a un producte de misèria" a la capella de Can Vies. La presentació va consistir en una roda de premsa per als grans mitjans al migdia, i una altra al vespre per a mitjans contrainformatius i públic en general. Ambdós varen omplir la capella del CSA Can Vies, al matí de mitjans, i a la tarda de curiosos i curioses que desitjaven conèixer la polè-

mica que envolta aquest film.

Entre els diferents punts que es presenten en el manifest podem destacar la descontextualització del film en el si de les lluites obreres de l'època, la desaparició de discurs ideològic anticapitalista, la relegació del paper femení al merament sexual, l'elusió de la situació actual del company Jean Marc Roullan (pres a l'Estat francès, que va continuar la lluita armada dins l'organització Action Directe), entre d'altres.

Per a més informació: SalvadorPuigAntich.info i Paremos-LaPelículaSalvador.org.

Roda de premsa a la capella de Can Vies.

BARRISANTS.ORG

El mostrador

COOPERATIVA GERMINAL

Realitats imposades: els OGM

Hi ha coses que ens vénen donades i d'altres que són eleccions lliures. El model econòmic, per exemple, ens ve donat i determina uns usos culturals, socials, unes relacions econòmiques i unes motivacions personals que generen una realitat concreta. Formar part d'una cooperativa de consum, en canvi, és una elecció lliure de persones que intenten crear una realitat paral·lela a la imposada. La que imposa, per exemple, els transgènics per esclavitzar-nos en l'agricultura i en l'alimentació.

Els transgènics, els organismes genèticament modificats (OGM), s'imposen amb molts mecanismes diferents. Primer amb campanyes de propaganda intensiva i

mentidura sufragades per les grans multinacionals de la indústria de l'alimentació. Després amb compensacions als pagesos que cultivin OGM, que causaran la contaminació transgènica als conreus convencionals i ecològics. S'imposen des de l'Administració destinant

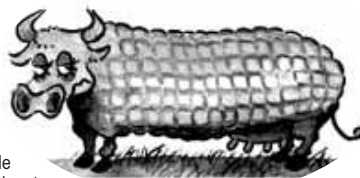
diner públic de l'IRTA (Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària) i de les universitats a l'experimentació amb cultius

d'OGM; transigent amb camps i conreus transgènics il·legals i en l'aplicació de la normativa europea, o legislant en favor d'interessos privats. L'imposa amb pressions del DARP (Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca) perquè el CCPAE (Certificador Públic d'Agricultura Ecològica) admeti com a producte ecològic aliments amb un percentatge transgènica.

La novetat que justifica l'article d'aquest mes és que ha començat la persecució política i judicial del moviment popular que s'oposa als OGM. Els dos primers processos judicials a l'Estat espanyol contra

dues persones vinculades a la lluita contra els transgènics ja estan en marxa; el primer per ser el vocal de la Plataforma Transgènics Fora! durant un acte de destrucció d'un camp de blat transgènica il·legal de propietat pública; el segon, a un membre de l'Assemblea Paguesa per "desacato a la autoridad" en una acció de protesta al Govern Civil de Lleida. Els OGM s'imposen criminalitzant i castigant els col·lectius que s'hi oposen per tallar d'arrel les mobilitzacions de pagesos i consumidors.

Ni El Mostrador ni la cooperativa Germinal són espais de denúncia, però els OGM estan permanentment agredint l'agricultura, la pagesia i el món rural, el medi ambient, la salut humana, la diversitat genètica i cultural. Ara comencen amb els moviments socials, noves motivacions per a la dissidència, i nous arguments per a l'oposició frontal als transgènics.

Felicitats la Burxa 100 mesos fent costat al barri

Comunitat 30 Tel. 93 331 10 07

Centre Social de Sants

A seguir burxant! Felicitats!

La Torna

Ateneu Independentista i Popular de la Vila de Gràcia (Països Catalans)

CAMARADA, COL·LABORA AMB LA

B COMUNICACIÓ POPULAR

COMpra LOTERIA DE NADAL DE LA BURXA AL NUMERO 71626

100 mesos burxant

cal seguir burxant a cada instant

100 mesos burxant

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garraf (Països Catalans)

Què està passant als Països Catalans? *

* En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardamar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Franja de Ponent: treballant per la cultura, pel país i per la llengua

Després de molts anys d'organització, l'any 2003 conflueixen totes les persones i entitats de la Franja que defensen els Països Catalans i naixia la Institució Cultural de la Franja de Ponent. La creació d'aquesta institució ha estat el fruit de molts anys de dinamització d'aquestes quatre comarques que avui es troben sota administració aragonesa.

CARME • LA FRANJA

El novembre de 2003 es presentava formalment a Fraga (Baix Cinca) la Institució Cultural de la Franja de Ponent. La institució integra l'esforç de les entitats i persones que viuen a la Franja i serveix els Països Catalans. Des d'aquells que van començar a fer servir l'apel·latiu *Franja de Ponent*, als anys 70, fins a una dotzena d'entitats de tota mena, com ara l'associació de dones de la Franja de Ponent Donnes sense Frontera, el Centre Excursionista de la Franja de Ponent,

el Centre per a la Normalització de la Llengua, la Penya de la Franja de les Seleccions Catalanes i el col·lectiu de joves Enfranja't!, entre d'altres. A més, des de fora de la Franja, s'hi sumen els Amics de la Franja de Ponent, un col·lectiu que, amb seu a Barcelona, procura potenciar el desenvolupament d'aquest territori i escampar la seva veu.

Activisme des de la Franja a Europa

L'àmbit d'acció de la Institució Cultural de la Franja de Ponent (ICFP) són primordialment les

quatre comarques d'aquest territori de la Catalunya interior: la Ribagorça, la Llitera, el Baix Cinca i el Matarranya, però el seu objectiu és superar amb la nostra cultura l'absurda ratlla administrativa que els separa de la resta de Catalunya, i per això obren seus i fan moltes activitats a les comarques limítrofes i al llarg de les terres de l'Ebre. Tanmateix, no se n'estan de realitzar continuament campanyes i accions arreu dels Països Catalans i, recentment, a l'Estat espanyol i a Europa (l'any 2005 van anar al Parlament Europeu a denunciar el Govern d'Aragó i hi tornaran la primavera de 2007) per donar a conèixer la situació que pateixen i exigir l'oficialitat del català als seus pobles.

La institució està coordinada per un consell directiu format per 25 persones que han destacat per la recerca i salvaguarda de la Franja en tota mena d'àrees, com ara la llengua, tradicions, patrimoni natural, patrimoni monumental i artístic, antropologia, esports i turisme, a tall d'exemple. No hi falta el Gabinet Jurídic que defensa dels atacs i les discriminacions per raó cultural o de llengua i que esgrimeix legalment la seva causa.

Objectiu: la recuperació cultural

La Institució Cultural de la Franja de Ponent té en marxa diferents campanyes i, sobretot, en estreta relació i harmonia amb els seus pobles, accions de restabliment i cura de la nostra cultura, des de la pedagogia amb xiquets fins al reforçament o restabliment de les festes tradicionals. També fan actes i campanyes més enllà de l'àmbit local, entre d'altres l'Acampallengua, el Correfoc per Sant Joan, Llibres per als Xiquets, Sant Jordi, la Nit de la Franja, els Premis Jaume I i moltes

d'altres que intenten vertebrar la Franja o que tenen un caire nacional, estatal o europeu. Sempre per aconseguir el primer pas, reclamem l'oficialitat del català.

Cal esmentar particularment el portal de la Franja de Ponent www.franjadeponent.cat, la web del món cultural català més visitada del món, segons els índexs internacionals (per davant fins i tot de l'Institut d'Estudis Catalans), i a ella s'acaba d'afegir la Revista *Franja de Ponent*. Però entre totes, per la seva importància històrica, es destaquen dos esdeveniments: el Congrés de la Franja de Ponent, que s'ha fet entre els anys 2004 i 2006, en el qual els màxims experts (des de l'economia al patrimoni eclesiàstic) han analitzat la situació actual i han programat les estratègies i accions per recuperar la Franja de Ponent. El segon és la campanya "Llibres per als Xiquets", que va fer possible el primer contacte amb llibres en català de moltes escoles i infants. Ara han fet un nou pas endavant i han obert a Calaceit (capital cultural de la Franja de Ponent) un gran espai físic, un centre permanent per a subministrar tota mena de material pedagògic i cultural (exposicions, audiovisuals, xerrades, arts escèniques, etc.) de franc als col·legis, associacions, ajuntaments i, en definitiva, a tothom que vulgui activitats i recursos en la nostra llengua.

Paral·lelament s'ofereix i es fa arribar a la resta dels Països Catalans l'oferta cultural i de lleure que neix de la Franja de Ponent (grups de rock, teatre, tradicions, publicacions, etc.) i s'organitzen tota mena d'actes per donar a conèixer i dir a tothom que la Franja de Ponent és Catalunya.

DELS PALLASSOS CURTS DE SEMPRES...

L'excaldes Clos comença la gira humorística per les Espanyes.

Vaga de fam d'en Zigor en solidaritat amb Chaos

CONTRAINFOS • ALBACETE

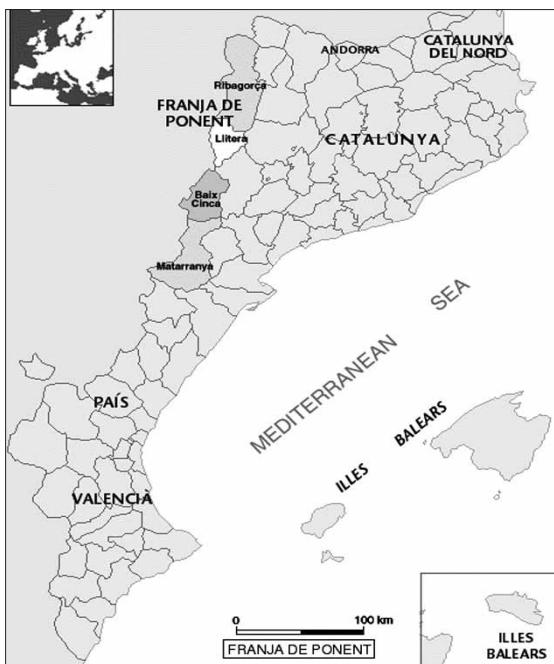
El Col·lectiu de Presos Polítics de la presó d'Albacete, entre els quals es troba Zigor Larredona, va decidir el passat diumenge 24 de setembre de finalitzar la vaga que portaven a terme des del passat dilluns dia 18 de setembre. La vaga es va començar en solidaritat amb el pres polític basc Iñaki de Juana Chaos, que des del dia 7 d'agost va començar una vaga de fam per reclamar la seva excarceració, que s'hauria d'haver produït el passat 25 d'octubre de 2004.

Des de Rescat denuncien un altre cop la vulneració de la mateixa legislació espanyola que és dona a les presons i la utilització dels presos polítics com a hostatges de l'Estat amb l'objectiu de silenciar i atemorir la dissidència, i en aquest cas per dificultar l'avenç del procés polític de negociació a Euskal Herria i la possibilitat de donar veu als i les basques.

... ALS NOUS TRISTOS PALLASSOS

Jordi Hereu s'estrena com a alcalde intentant desallotjar la Rossenda.

Mapa de les comarques de la Franja.

INTERNET

La Burxa fa
100
números de comunicació popular
Si la veus, felicita-la
(És un consell del setmanari Directa)

MERCADONA
ACOSA

caja de resistencia
2100-1183-35
0100505773

ALBERT ALONSO • SANTS

Explica'm què és això del procés de pau. Més que un procés de pau, com alguns ho volen fer veure, és un intent de canviar marcs, de permetre que els i les basques puguin, a través del diàleg, la negociació i l'acord, decidir el seu futur com a poble, i esdevenir el que creguin oportú. I desitjo que siguem independents.

A finals del mes passat es va complir mig any de la declaració d'alto al foc d'ETA. S'ha avançat molt en aquests mesos?

Per desgràcia, no. En primer lloc, s'ha de puntualitzar que l'actual procés va començar molt abans de la declaració d'ETA. De fet, en els mesos precedents a l'anunci van haver-hi contactes entre l'organització armada i el Govern espanyol.

Sí?

Sí, i aquestes negociacions prèvies entre ETA i el Govern espanyol van fructificar en acords i garanties per part d'ambdues parts. Aquests compromisos no han estat respectats pel Govern espanyol.

On es troba ara el procés de pau?

Està en una fase d'indefinição, en la qual tant el govern de Zapatero com els partits que li donen suport tant a Madrid com al País Basc estan posant una condició rere una altra: primer era l'alto al foc, ara és acatar la llei de partits... i després ja no sé quina serà.

Quins passos han de donar les dues parts per avançar cap a un escenari de resolució del conflicte?

Josu Juriasti
Director del diari basc *Gara*

“La mobilització social és fonamental per resoldre el conflicte basc”

Hereu del carismàtic Egin, el diari *Gara* ha sabut, en els seus vuit anys de vida, mantenir-se fidel a l'esperit del seu antecessor. El seu discurs compromès amb els sense veu i la seva posició de resistència al discurs del pensament únic per narrar la realitat basca li han suposat la persecució de l'Audiència Nacional. Malgrat tot, Josu Juaristi, el seu director, té clar el compromís del diari amb el poble basc. Pel que fa al procés de pau, Juaristi adverteix de les rebaixes que els governs espanyol, francès i basc volen imposar per perpetuar el seu domini sobre Euskal Herria. És per això que aposta per la mobilització social i pel respecte a la voluntat dels bascos per decidir el seu futur com a condicions imprescindibles per resoldre el conflicte basc.

Al procés hi ha moltes més parts, malgrat el que alguns volen fer veure. Però el Govern espanyol va dir en el seu dia que respectaria la decisió que prenguin els bascos, tot i que després ja va començar a parlar de la Constitució. El més important ara és que es conformi la mesa de partits i agents socials i que comenci a treballar quan abans millor. I, allà, que es decideixi el que pot ser aquest país. Si la mesa de partits no va bé, les negociacions entre ETA i el Govern espanyol no avançaran.

És així com se superarà la situació d'enquistament en què es troba el procés les darreres setmanes?

Sí. La clau és la negociació, i que el fòrum de partits abordi i s'enfronti a les causes del conflicte: la territorialitat d'Euskal Herria, l'autodeterminació, i la possibilitat de superar el marc polític actual. I en última instància, la gent ha de poder votar els acords que es prenguin.

En els darrers dies només es parla de la kale borroka i de la violència de l'anomenat entorn d'ETA. De fet, els mitjans de comunicació sempre han assegurat que el final de l'organització armada i de la violència portaran la pau al País Basc...

Això és el que s'està venent, però si el que es pretén amb aquest procés és acabar amb ETA i l'esquerra abertzale, fracassarà. A més, des de la meua perspectiva personal els atacs no han cessat.

Com?

Des de l'alto al foc, segueixen els processos contra abertzales, i les deten-

cions i els controls no s'han aturat. Només et diré que en aquests últims sis mesos he passat més controls policials que ens els darrers anys. La pressió policial és encara més gran que abans.

Quin paper han de jugar els moviments socials bascos en el procés de pau?

Si no hi ha una activació social molt important i el procés queda en mans d'unes elits que parlen, negocien, i arriben a un acord, fracassarà. La mobilització social és fonamental i la participació dels moviments socials de base és potser el més important per avançar en la resolució del conflicte. Pensa que l'activació social va ser un dels factors que van propiciar l'alto al foc d'ETA.

Interessant.

Mira, la gent ha pres molta més consciència després de l'alto al foc que cal prendre part del procés. De fet, està calant entre la gent una espècie de lema no declarat que pregona que "ara ens toca a nosaltres". Ja no val l'excusa de sempre de la violència i les armes. Molta gent pensa: "La nostra hora ha arribat", i crec que ha de ser així.

Què li diries a LA BURXA, un mitjà de comunicació popular que, en un món dominat per grans imperis comunicatius, té dificultats per fer arribar el seu missatge a amplis sectors de la societat?

El més important és estar a prop de la gent i del carrer. El valor que espero que tinguin mitjans com el *Gara* és no allunyar-se de la gent, i això és fonamental per fer arribar el nostre missatge.

CARTELLS POLITICOSOCIALS

Antifeixisme

ACTIVITATS

Divendres 6 d'octubre
Solidaritat amb les lluites de Mèxic

19 h: acte-assemblea
21 h: sopar
22 h: concert amb Fufu-Ai La Kermés
Bo d'ajut: concert 8 €, sopar 5 €, concert+sopar, 12 €. Cotxeres de Sants.
Organitzen CSRZ Barcelona
Assemblea contra els transgènics
19 h: a l'Espai Obert
Sopar de la soll
A partir de les 21 h a l'Espai Obert

Dissabte 7 d'octubre
Passi de la pel·lícula Salvador
19h a Can Vies

Dimarts 10 d'octubre

20 h: xerrada "Exili i xarxes de resistència i solidaritat" al Centre Social de Sants

Diumenge 22 d'octubre

XIV Diada de la Colla
A la plaça Màlaga, amb la participació dels Xics de Granollers i els Castellans de Sabadell

Activitats periòdiques

Sala Bahía

Dimecres: cinema en 16 mm
Divendres: concerts, teatre i poesia amb sopar
Dissabte: esdeveniments culturals per l'autogestió de diferents col·lectius
Diumenges: balls nostàlgics

[Ateneu Llibertari Maria Victòria, 10] [Can Vies Jocs Florals, 42] [Castellans de Sants Vallespir, 28 www.borinots.org] [Centre Social de Sants Olzinelles, 30]

[Casal Independentista Premià, 31] [Diables de Sants www.diablesdesants.org] [Entropiactiva Socors, 7] [Espai Alliberat per la Cultura Olzinelles, 31] [Espai Obert Violant d'Hongria, 71]

[Germinal Rossend Arús, 47] [La Ciutat Invisible Riego, 35] [Pim Pam Films Valladolid, 25] [Terra d'escudella Premià, 20] [Teteria Malea Riego, 16]